

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAYLA FAE

WED TO THE
ORC

ARRANGED
Monster Mates

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Orkla Evlen

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Layla Fae

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Lundark'ın Sonsözü](#)

[Ina'nın Sonsözü](#)

[Teşekkürler!](#)

[Bu Yazarın Kitapları](#)

[Bu Serideki Kitaplar](#)

Önsöz

Kimse Vardiya'dan önceki dünyayı hatırlamıyor. Binlerce yıl önceydi, hepsi kayboldu, hepsi unutuldu. Bilim insanları ve tarihçiler daha önce dünyanın daha iyi, daha parlak olduğunu ve gezegenimizin biz insanlara ait olduğunu söylüyorlar. Gururlu ülkeler ve hareketli şehirler vardı ve teknoloji en yüksek seviyedeydi.

Tüm bunları hayal bile edemeyiz. Hiçbir kanıt, yazılı metin ya da Alia Terra'nın Değişim'den önceki fotoğrafı yok. Tek bildiğimiz Alia Terra'nın şimdiki yüzü. Gelişigüzel bölgelere ayrılmış topraklar, duvarlarla çevrili şehirler, sınırlarda yaşayan ve zar zor hayatta kalan yoksullar.

Canavarlar.

Genç bakirelerin DNA testi yaptırıp içlerinden biriyle eşleşebildiği tapınaklar. Bir canavarla görücü usulü evlenmek genellikle bir kadının kendini kurtarmasının ya da ailesine açlıktan ölmeme şansı vermesinin tek yoludur.

Burası Alia Terra. Burası canavarlara ait ve biz de onlara aitiz.

Bölüm 1

Lundark

Parmaklarımı tezgâhın üzerinde gezdirdim ve sabırsızlıkla etrafa bakındım. Tapınak günün bu saatinde, şafaktan hemen önce meşgul değildi. Ancak bu, evraklarımı işleyen memurun tatlı zamanını almasını engellemedi. Hatta kuyruk olmaması onu bir salyangoz kadar yavaşlatmıştı.

Başvuru formuma kaşlarını çatarak, "Burada varislere ihtiyacınız olmadığı yazıyor, öyle mi?" diye sordu. Bu da memnun olmadığı bir başka noktaydı ve dürüst olduğum için kendime lanet ettim.

Grish'in bana söylediği şekilde doldurmalıyım. Onlara kadın arkadaşlığı, bebekler ve evimi kızarmış domuz ve kek kokusuyla dolduracak bir eş istediğimi, akşamları şöminenin yanında oturup bana çorap örececek bir kadın istediğimi söylemeliydim.

Bir homurtu tuttum. Zor bir pas. "Doğru. Varislere ihtiyacım yok."

"Bu alışılmadık bir durum," dedi başını kaldırarak. "Çünkü birliktelik için hedef olarak 'üremeyi' koymuşsunuz ve üreme genellikle..."

"Çocuklar. Farkındayım," dedim öfkeli sesimi alçak tutmak için dişlerimi sıkarak. "Ancak formda listelenen diğer alternatifler beni ilgilendirmiyor."

"Gerçekten mi?" Tezgâhtar başını kaldırdı ve altın bileziği kolunun üst kısmına doğru kaldırdı. "Arkadaşlıkla ilgilenmiyor musunuz? Evinizin ve ocağınızın korunmasıyla? Çoluk çocuğa karışmakla? Neyle ilgileniyorsunuz o zaman?"

"Cinsel ilişki," dedim ve aptal bürokrasiyle işimi bitirmenin en iyi yolunun ona doğrudan cevaplar vermek olduğuna karar verdim.

Bana göz kırptı, kahverengi gözleri onaylamıyordu. Sırtından aşağı dökülen gümüş rengi saçlarıyla katip -ya da resmi adıyla rahibe- belli ki yaşını başını almış bir kadındı. Yaşlıların bilge olması gerekirdi. Söylediklerimi bu kadar net anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim.

"Yatağım için bir dişiye ihtiyacım var," dedim, bunun sonunda anlamasını sağlayacağını umarak. "Ondan isteyeceğim tek şey bu. Seyrek olarak, sadece ihtiyaç duyulduğunda. Bu bir yük olmayacak. Aksi takdirde, beni rahatsız etmediği sürece dilediğini yapmakta özgür olacak."

Rahibe bıkkın bir iç çekişle başını salladı ve süslü masadan ayağa kalktı. Ayakta dururken bile başı göğüs kafesime ancak ulaşıyordu ve küçük bir sırtış attım. Muhtemelen bana bir ders vermek üzereydi ve ben de onun üzerinde yükselecektim.

"Bay Lundark, bir eş fahişe değildir," dedi sakın bir şekilde, burun delikleri alevlenmiş olsa da.

"Aradaki farkın farkındayım. Bir fahişeye her hizmet verdiğinde ödeme yapılır. Tapınak aracılığıyla edinilen bir eş ise sadece bir kerelik bir ödemeye mal olur," dedim kollarımı kavuşturarak, göğsümü dolduran isteksiz bir zevkle.

İnsanlarla nadiren konuşurdum, insanlarla ise hiç konuşmazdım. Ama ara sıra, küçük bir sözlü tartışmaya girdim. Bu mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

Ne de olsa onun oylanması zaten programımı altüst etmişti. En azından biraz eğlenebilirdim.

"Bir eş, Bay Lundark, sizin ömür boyu yoldaşınızdır," dedi başını kaldırıp bakışlarını tutarak. "O

her gün ve gece orada olacak, evinizi ve masanızı ve evet, yatağınızı da paylaşacak. O bir köle ya da belirli görevleri yerine getirmesini emredebileceğiniz ve ihtiyaç duymadığınızda kapatabileceğiniz bir makine olmayacak."

Ona kaşlarını çatarak baktım, çizdiği imajdan hafifçe rahatsız olmuştum. Elbette karımın benimle birlikte yaşayacağını ve aynı masada yemek yiyeceğini biliyordum. Ama benimle hiçbir şey paylaşmayacaktı. Ben işime bakacaktım, o da ne istiyorsa onu yapacaktı.

Şartlarıma uyduğu sürece işe yarayacaktı ve bu şekilde ikimiz de daha mutlu olacaktık.

Eğer müstakbel eşim gerçekten de tapınağın vaat ettiği gibi mükemmel bir genetik eşleşme ise, beni anlayacak ve yolumdan çekilecekti. Benim için yaratıldığından, ihtiyacım olanı sağlayacaktı. Ve daha fazlasını değil.

"Sözlerinizi hafızama kaydedeceğim. Buna devam edebilir miyiz?" Başka tarafa bakarak sordum. "Araştırmama geri dönmem gerekiyor."

"Beni takip edin," dedi kızgın bir sesle.

Ve şimdi, ben de sinirlenmiştim. Dişlerimi sıkarak saatime baktım. Yarım saatten kısa bir süre içinde laboratuvarıma dönüp irrilyum örneklerinin durumunu kontrol etmem gerekiyordu. Bunun yerine, hâlâ tapınakta sıkışıp kalmıştım.

Rahibe biraz daha hızlı hareket etseydi, evrak işlerini ve ayini bir saatten kısa sürede halledebilirdim.

Çünkü düğünüm için ayırabileceğim tek şey bir saatti.

Neyse ki sonunda harekete geçtik, rahibe tapınağın ana odasını süpürdü, mavi mermer ve yanan meşaleler bulanıklaşarak geçti. Arkasından yavaşça yürüdüm, benim bir adımım onun üç adımı kadar yer kaplıyordu.

Görünüşe göre törene katılan tek damat bendim. Diğerleri sabahın köründe evlenmiyordu ama benim tören yapabileceğim tek zaman buydu. Önümde ışınlanma portallarının yapıldığı malzeme olan irrilyumu güçlendirmenin birkaç yeni yolunu test edeceğim uzun bir laboratuvar deneyleri günü vardı. Başarılı olursam, bir patent daha alacaktım ki bu kesinlikle müstakbel eşimin de işine geliyordu.

Bana zaten bir servete mal olmuştu. Para sözde ailesine gidecekti. Umurumda değildi. Tek istediğim bu işi halledip eve dönmek ve işime odaklanmaktı.

Rahibe elini uzun, altın işlemeli bir kapıya doğru sallayarak, "İşte şurada," dedi. "İçeri girin ve tanışın. Ben gerekli malzemeleri getireceğim."

Yanıt olarak homurdandım ve o hızla uzaklaşırken kapıyı açtım, aceleyle attığı adımlar mermer duvarlarda yankılanıyordu.

Düğün odası tam da istediğim gibi hoş bir şekilde kişisel değildi. Ortadaki büyük metal kasede mavi bir ateş yanıyordu ve mobilyalar seyrekti, sadece duvarın altına dizilmiş çeşitli boyutlarda birkaç sandalye vardı.

En büyüğü bana yetiyordu ama oturmuyacaktım. Rahat edemezdim. Zamanımız vardı.

Biz demişken, gelinim orada değildi. Kaşlarını çatarak etrafıma bakındım ve kaçıp kaçmadığını merak ettim. Ona bir orkla evleneceğini söylemiş olmalılar, çünkü gelin törene geldiğinde tapınak görevlileri her zamankinden daha az ketum davranmaya başladılar.

Gelinler, bir eşleşme onayı aldıklarında kiminle evleneceklerini bilmiyorlardı. Görünüşe göre, insan dişileri bir canavarla evlenmenin belirsizliğiyle gayet iyi başa çıkabiliyordu, ancak damadın ırkı hakkında bilgi sahibi olmak muhtemelen korku ve kaçınma ile sonuçlanıyordu.

Küçümseyerek homurdandım. Bilmek her zaman daha iyiydi. Bir bilim insanı olarak, merak ve bilgiye susamışlığa her şeyden çok değer verirdim ve insanların cehalete olan eğilimi beni rahatsız

ederdi.

Bir kapı tıkladı ve duvarın geri kalanıyla sorunsuz bir şekilde bütünleşmiş gibi görünen bir kısmı kayarak açıldı ve büyük, parlak gözleri ve kızıl saçları olan küçük bir insan dişi ortaya çıktı.

Beni gördüğünde dondu kaldı, iri gözleri şaşkınlıktan daha da büyüdü, eli göğsüne doğru uçtu.

İnce şekilli, orantılı bir göğüs. Gözlerim göğsüne odaklandı ve içgüdüsel olarak havayı içime çekerek kokusunu aradım. Bir anda keskin ve güçlü bir koku geldi ve vücudumun canlanmasını sağladı.

En azından bu konuda tapınak yalan söylememişti. Bu kadın benim fiziksel eşimdi ve hormonal tepkilerim de bunu doğruluyordu.

"Siz damat olmalısınız," dedi dudakları açık bir gülümsemeyle gerilerek. "Benim adım Ina. Aman Tanrım, ne kadar da büyüksün! Hiç beklemiyordum... Şey. Sanırım bu işi yürüteceğiz, değil mi? Ne de olsa kaderimizde birbirimiz için yazılmışız."

Yumuşak, çınlayan bir kahkaha attı ve ben kaşlarımı çattım. Neredeyse hiçbir şey söylememiştim ve o az önce 38 kelime kullanarak bana saldırmıştı.

"Lundark," diye cevapladım. "Ve genetik eşleştirmenin kaderle hiçbir ilgisi yok. Bu bilimdir," diye eklemeyen edemedim.

Ina kısa bir süreliğine gözlerini kaçırdı, yanakları renklendi. Ellerini yumruk yapıp sıktı, kısa bir an için rahatsız olmuş gibi göründü ve sonra bana baktı, ağzı yine göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle gerilmişti.

"Sen öyle diyorsan," dedi şakacı bir şekilde. "Gerçi tam olarak nasıl işlediğini anlamıyorum. Sonuçta tapınak farklı ırklardan insanları eşleştiriyor. Bizim oralarda bir cadalozla bir boğayı asla çiftleştirmezdik, ne demek istediğini anlıyorsan."

Gözümde canlandırdığı görüntüyle belimde bir sıcaklık patladı. Küçük, inleyen bir cadaloz ve devasa, şaha kalkmış bir boğa. Benzetme yerindeydi. O tilkiydi, ben boğa ve bizim durumumuzda bu işe yarayacaktı.

"Genetikçiler tüm bilinçli ırkların aynı atalardan geldiğini teorize ediyor. Bir proto-ırk," dedim vücudumu hizaya getirmek için dişlerimi sıkarak.

Kokusu ve utanmaması beni kaynatıyordu. Yıllardır bir dişiyle çiftleşmemiştim ve uzun süre tatminsiz kaldığım için zaten çok güçlü olan çiftleşme içgüdüm beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Vücudum onu çiftleşmek için mükemmel bir dişi olarak tanımıştı ve hemen başlamak istiyordu.

Ama kendimi kontrol edebilirdim. Çiftleşme akşam geç saatlerde yapılacaktı ve bu arada benim de yapmam gereken deneyler vardı.

Cadaloz olsun ya da olmasın, Ina bekleyecekti.

"Aynı atalar mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Şey, bu mantıklı, bir bakıma benzeriz. Ama bu ırklarımızın neden ayrı ayrı geliştiğini açıklamıyor. Bilirsiniz, Değişim dünyaları çarpıştırıp hepimizi bir araya getirmeden önce."

"Bu sadece bir hipotez," dedim ona onaylamayan gözlerle bakarak. "Hiç kimse Değişim'in gerçekte ne olduğunu kesin olarak söyleyemez. 'Dünyaların çarpışması' sadece bir popüler bilim teorisi. Kanıtlanmış bir şey değil."

Omuz silkti, birkaç küçük adım daha yaklaştı ve parlak, meydan okuyan gözlerle bana baktı. "Asla bilemeyeceğiz, ne fark eder ki?"

Kaşlarımı çattım, libidom onun küstah tavrından duyduğum rahatsızlıkla kısa süreliğine bastırıldı.

"Elbette önemli! Hipotezlere kesinlik atfedemezsiniz. Bu kötü bir bilimdir. Eğer bir teori kanıtlanmamışsa, uygun bir şekilde iletilmelidir."

Daha fazlasını söyleyecektim ama odanın kapısı açıldı ve rahibemiz elinde bir şişe altın sıvı ve geniş, ipek bir kuşakla içeri daldı.

Saatime baktım ve homurdandım.

"Uzun sürmese iyi olur."

Bölüm 2

Ina

Ork damadım rahibenin üzerine bu kadar acımasızca atılınca irkilmemi bastırdım. Tatlı, çekici bir erkek olmadığı kesindi ama zaten böyle erkeklerle hiç şansım olmamıştı. Benim geldiğim yerde, çekici olmak için zaman ve çaba harcayan erkekler genellikle dolandırıcı ve yalancı olurdu.

En azından ork direktti.

İlettiği tek şeyin kayıtsızlığı ve öfkesi olması ne yazıktı ama bunlarla da başa çıkabilirdim. Erkeklerle başa çıkma konusunda bir yeteneğim vardı ve bunu utanmadan kullanacaktım.

Bu evlilik benim hayatta kalmam ve refahım için bir araçtı ve başarılı olması için tüm becerilerimi ve bilgimi ortaya koyacaktım. Neyse ki, huysuz ve kabadayı erkekleri idare etme konusunda deneyimliydim.

Annem vefat etmeden önce bir meyhane işletiyordu. En küçük yaşlarımdan itibaren orada çalıştım, bira yaptım, yemek pişirdim, yiyecek ve içecek servisi yaptım ve çoğunlukla erkek olan müşterilerimizi mutlu edip bir içki daha içmelerini sağladım.

Erkekleri nasıl memnun edeceğimi, onları nasıl çekeceğimi ve kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlayacağımı biliyordum. Elbette, bir ork bir insandan çok da farklı değildi. Onu mutlu edecektim ve karşılığında o da beni doyurup giydirecekti. Ve benimle evlenmenin şüpheli ayrıcalığı karşılığında aileme bir miktar para ödeyecekti.

Bu kadarını umabilirdim.

Annem öldüğüne, işine alacaklılarımız tarafından el konulduğuna ve kız kardeşim Rilla beşinci çocuğuna hamile olduğuna göre, eşleşmekten başka çarem yoktu. Yine de işe yaramasını beklemiyordum.

Yüzlerce yoksul ve çaresiz kadın bekâretlerini ve bedenlerini tapınaklarda satışa çıkardı. Ve giderek daha fazla canavar erkek bu şekilde eş ararken, yine de istekli kadınlardan çok daha azı vardı.

Bu yüzden para kazanmak için başka yollar bulmuştum. Sabahları bir süt çiftliğinde çalışıyor, öğleden sonraları başkalarının çamaşırlarını yıkıyor, akşamları da yeğenlerimi giydirmek için giysi onarıyor ve dikiş dikiyordum.

Kız kardeşimin kocası trollerin sahip olduğu madenlerde çok çalışıyordu ve aldığı ücret hepimizi doyurmaya ancak yetiyordu. Ben de yardım etmek için elimden geleni yaptım ve karşılığında yatacak bir yerim, yiyeceğim ve korumam oldu.

Yalnız yaşayan bir kadın kolay bir hedefti.

Eşleştiğim için hala şansıma inanamıyordum. Üstelik herhangi biriyle de değil. Beni törene hazırlayan rahibe, damadımın portal teknolojisinin ön saflarında çalışan önemli bir bilim insanı olduğunu ağzından kaçırды. İnsanları ve malları tek parça halinde dünyanın dört bir yanına, yol boyunca parçalanıp dağılmadan ulaştırmak için portalları stabilize eden oydu.

Zengin, münzevi, hatta ünlü. Harika bir avdı.

Ve onun tuhaflıklarını, kötü davranışlarını ve bana karşı açık ilgisizliğini mazur görürdüm. Yakında bana ısınacaktı. Bundan emin olurdum.

"Gel ve ateşin yanında dur," dedi rahibe.

Lundark ofladı ve yerine doğru tam olarak bir adım attı. Gözlerimi kırptırdım ve o tek adımla kat ettiği mesafeye baktım. Ona yetişmek için muhtemelen benim dört adımım gerekirdi.

Yaklaştım, karşısında durdum, aramızda sonsuz mavi ateşin kasesi vardı.

Rahibe bizi bağlayacağı kuşakla uğraşırken, damadıma bir kez daha baktım ve onu açıkça süzdüm.

Büyüktü. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey buydu ve hâlâ sırtımdan aşağı ürperti akmasına neden oluyordu. Bir parça korkuyla birlikte beklenti dolu ürpertiler.

Bir erkekte büyük beden arzu edilen bir şeydi, bunu biliyordum. Ama bir erkeğin fazla büyük olduğu bir nokta olmalıydı. Tıpkı çok küçük olabileceği gibi.

Seksin ne demek olduğunu biliyordum. Kız kardeşim, kocası ve çocuklarıyla birlikte iki odalı küçük bir kulübede yaşadığım için her şeye ilk elden tanık olmuştum. O kadar deneyim kazanmıştım ki, kız kardeşimin inlemelerinin kalitesinden zevk alıp almadığını anlayabiliyordum.

Çoğu zaman değil.

Bir keresinde ona bu konuyu sordum ve iç çekerek kocasının çok donanımlı olmadığını ve ona nasıl zevk vereceğini gerçekten bilmediğini söyledi.

Bahçede bezelye ayıklarken bana "Elleri yüzünden, biliyorsun," dedi. "Madenlerde çalışmaktan her tarafı nasır tutmuş. Ağır işlere alışkın. Ve bildiği tek şey çekiçle çalışmak olduğu için, zavallı kedime de çekiçmiş gibi davranıyor."

Şimdi Lundark'ın ellerine baktım. Büyük ve güçlüydüler ama tırnakları kısa ve temiz kesilmişti ve görünürde bir nasır bile yoktu. Mantıklı geliyordu. Eğer bilimsel deneyler yapıyorsa, muhtemelen hassas aletler kullanıyordu. Çekiç değil ama... mikroskoplar, maşalar, kırılğan beherler.

Cüssesine bakılırsa, o gri keten pantolonun içinde büyük bir şey taşıyor olmalıydı.

Dudaklarımı yaladım, onun geri kalanını katalogladım.

Duyduğuma göre orklar vahşi ve medeniyetsiz bir grupmuş. Ama Lundark sürüden gelen vahşi bir ork gibi görünmüyordu. Sıcak havalar için mükemmel olan bol keten pantolon ve uzun kollu açık mavi bir gömlek giymiş, bakımlı ve zarif görünüyordu. Geniş bileğinde parlak bir saat vardı.

Burnunda da bir çift siyah çerçeveli gözlük.

Ancak tüm bu ayrıntılar vücudunun içindeki gücü gizleyemiyordu. Geniş omuzları, güçlü uzuvları, dik duruşu herkesin üzerinde yükseliyordu.

Köyümde uzun boylu insanlar genellikle boylarından utanarak bilinçaltılarında kambur dururlardı. O, boyunun her santimini sahiplenir, kendisiyle boy ölçüşemeyen herkese zorlukla gizlenen bir küçümsemeyle bakardı.

Her zaman üstün zekâsının farkında olarak herkesin zekâsını acımasızca yargıladığını hayal ettim. Bir an için, resmi eğitim eksikliğimin ortaya çıkmaması için olabildiğince sessiz kalma dürtüsü hissettim, ancak bu içgüdüyü bastırdım ve omuzlarımı geri çekerek tam boyuma doğru düzleştirdim.

Sessiz kalarak onu kazanamazdım ve ben aptal bir insan değildim. Köy okuluna sadece altı yıl devam etmiş olsam bile, bitmek bilmeyen ev işlerinden arta kalan kısa zamanlarda elime ne geçerse okurdum.

Bir zamanlar evde küçük bir kitaplığım vardı ve en değerli varlığım bir sözlüktü. Her gün ondan birkaç kelime okurdum.

Yine de yanımda getirmemiştim. Baştan sona okuduğum için Rilla'nın çocukları benden daha çok faydalanabilirdi.

Belki Lundark'ın bir kütüphanesi vardı. Bir bilim adamının kitapları olmalı, değer mi? Sabırsız ifadesine rağmen gülümsedim ve rahibe bana işaret etmeden önce sağ elimi ateşin üzerine uzattım.

"Bay Lundark geleneksel ork töreninden vazgeçmeye karar verdiğine göre," dedi rahibe.

"Standart törenlerimize göre evleneceksiniz" diyerek onaylamadığını gizledi.

"Üç gün boyunca ziyafet çekip dans edecek vaktim yok," diye mırıldandı, elimi serin, mavi alevlerin üzerinde tutarken.

İlk dokunuşta sırtımdan aşağı hoş bir ürperti aktı. Eli sıcaktı, teni pürüzsüz ve kuruydu ve tutuşu dikkatli ama sıkıydı. Tam da bir erkek elinin mükemmel dokunuşunu hayal ettiğim gibiydi.

Küçük bir kahkaha attım, asık suratına baktım ve gözleri biraz yumuşadı, ancak o da gülümsemedi.

"Ateşin üzerinde ellerinizi birleştirdiniz," diye mırıldandı rahibe, sesi artık ciddi ve melodikti. "Ebedi birlikteliğinizin sembolü olarak ellerinizi bağlıyorum. Evliliğiniz mutlu, uzun ömürlü ve bereketli olsun."

Ellerimizin üzerine gümüşü, yumuşak bir kuşak bağladı ve uçlarını alevlere doğru sarkıttı. Kuşak alev aldı, soğuk, mavi alevler yükseldi. Bizi gerçekten yakmayacağını biliyordum ama yine de irkilmeme engel olamadım, elim Lundark'inkini daha sıkı kavradı.

"Bu Boshian ateşi," diye mırıldandı yüzüme bakarak. "Canlı organizmaları yakmaz. Kesinlikle eminim, buraya gelmeden önce kendim test ettim."

Parmaklarımın gevşemesine izin vererek başımı salladım. Derin bir nefes alıp ona güvenmeye başladığımda alevler ellerimize ulaştı. Cildimin üzerinde dans ettiler ve bana zarar vermeden kuşağı yakıp yok ettiler.

"Gördün mü? Tamamen güvenli," diye mırıldandı.

Ona minnettar bir gülümseme verdim ve Lundark'ın ağzı seğirdi, ama bir gülümsemeye dönüşmeden önce hareketi durdurdu. Ama bana güven vermişti. Bu onun kaba ve somurtkan olmadığı anlamına geliyordu.

Ve birden, ondan bir gülümseme almaya karar verdim. Birçok, birçok gülümseme. Onu her gün gülümsetecektim, hatta belki bir gün güldürecektim.

Bizi bağlayan malzemenin son parçaları da küle dönerken rahibe, "Artık karı kocasınız," dedi. "Gelini öpün ve neşeli yolunuza gidebilirsiniz."

Beni öpmesi fikri kalbimi acıyla çarptırdı. Mantıken, yakında öpüşmekten çok daha fazlasını yapacağımızı biliyordum ama yine de bu çok derin görünüyordu. Lundark kaşlarını çatmış, düşünceli düşünceli bana bakarken, karnımın alt kısmında heyecan dalgalanıyordu. Bu benim ilk öpücüğüm olacaktı. Hayatımın yirmi bir yılı boyunca, erkeklerle yürüyüşe çıkıp gizli kuytularda öpücükler çalmalarına izin verecek vaktim olmamıştı.

Ama şimdi, nihayet, bütün bu yaygaranın nedenini öğrenecektim.

Mutlulukla iç çektim, hazırlık için dudaklarımı yaladım, heyecanım göğsümde kabarıırken ayaklarımın üzerinde sallandım. Her an...

"Zaten yeterince zaman kaybettik." Lundark'ın huysuz sesi büyüğü bozdu. "Haydi. Gitmemiz gerek yoksa numunelerim bozulacak."

Hayal kırıklığı içinde dudaklarımı büzdüm ve huysuz kocamı düğün salonumuzdan çıkarken takip ettim.

Kendi kendime bunun sadece bir aksilik olduğunu ve kabul etmem gereken bir şey olmadığını söyledim. Evlilik iki kişiden oluşurdu ve kız kardeşimin bazen kocasına gösterdiği gibi ben de ona hesaba katılmam gerektiğini göstermek için elimden geleni yapacaktım.

O öpücüğü öyle ya da böyle alacaktım.

Bölüm 3

Lundark

Tapınağa doğru hızla ilerledim, yeni karımın hızlı adımları ve nefes nefese beni takip ediyordu. Yavaşlamadım, törenden mantıklı olandan daha fazla rahatsız oldum.

Öpücük. Düşünden sonra bir öpücük olması gerektiğini tamamen unutmuştum, sembolik bir mühürleme olacaktı ve bu yüzden hiç düşünmemiştim. Ve belki de rahibe öpmem gerektiğini söylediğinde Ina'yı öpecektim ama bir şey beni durdurdu.

Ina'nın yüzündeki o gülünç, umut dolu gülümseme.

Bana karşı yumuşak, kadınsı duygular beslemesine hiç gerek yoktu. Onu pohpohlamak, ay ışığı altında dolaşmak ya da kadınların beklediği gibi ona hediyeler getirmek için zaman ayırmamaya niyetliydim. Bu tür şeyler zaten benim işime yaramıyordu.

Gençliğimde bunların hepsini denemiş, sırayla bir değil, iki değil, üç kadına kur yapmışım. Bir eş bulmak istiyordum, yanımda kalacak, kelimeleri toparlayamadığımda benimle konuşacak, yoğun bir çalışma gününden sonra nihayet yattığımda yatağımı ısıtacak bir arkadaş...

Ama kur yaptığım kadınların hiçbiri beni kabul edilebilir bulmadı. Hepsi er ya da geç beni bıraktı, aralarındaki bağı hissedemediklerine dair basmakalıp sözler söylediler. Onları gerçekten uzaklaştıran şeyin kişiliğim olduğunu bilmeme rağmen.

Romantik hikayeler anlatamazdım. Duygular hakkında konuşamazdım ve çoğu ork kadını mücevher ya da giysiyi tercih ederken benim hediye anlayışım kitaptı.

Böylece Ina ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu anlayacaktı. Pek romantik sayılmazdım ve kesinlikle iyi bir koca değildim. Ama onun geçimini sağlayacak, ona güvenli ve güvenilir bir hayat sunacaktım ve zaten tapınak gelinlerinin peşinde olduğu şey de buydu.

Hediyeler, ay ışığı ve şiirsel iltifatlardan sonra değil.

Mantıksız şeyler beklemeyi ne kadar çabuk bırakırsa o kadar iyi.

Bu yüzden gereksiz yere hızlı yürüdüm, hırıltılı nefesini dinledim ve ona bir bakış bile atmadım.

Çok geçmeden portala vardım ve operatöre varış koordinatlarımızı verirken Ina bana yetişti ve ellerini kalçalarına dayadı, hızlı hızlı nefes alıyordu, yüzü kızarmış ve ter içindeydi. Bütün yol boyunca peşimden koşmuştu. İstemeyerek de olsa onun uygun olmadığını kabul ettim, çünkü fiziksel olarak daha zayıf bir insan bu tempoyu sürdüremezdi.

Bir gelin istemeden önce insan anatomisi ve fiziksel kısıtlamalar üzerine çalışmışım, bu yüzden ondan ne bekleyeceğimi biliyordum.

Ayakta kalabilmesi, biraz az beslenmiş olsa da güçlü kuvvetli olduğu anlamına geliyordu. Dayanıklılığı mükemmeldi, kalbi güçlüydü ve... Düşünce trenimi kaybettim çünkü şimdi terlediği için daha güçlü olan kokusu burun deliklerimi doldurdu ve hormonlarımı harekete geçirdi.

Vücudum otomatik olarak tepki verdi ve kafa karıştırıcı bir an için zihnimi bile ele geçirdi.

Tek düşünebildiğim onun ne kadar sağlıklı, doğurgan ve genetik olarak mükemmel olduğuydu. Bir an için o öpücüğü alabilecekken almadığıma pişman oldum. Onun tadına da bakabilirdim. İçgüdülerim onu tanımak için can atıyordu.

Onun hakkında her şeyi, bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için. Ve entelektüel bir şekilde değil.

Koklamak, tatmak ve dokunmak, gözlerimi onun çıplak formunda ziyafet çekmek, onu memnun ettiğimde çıkaracağı sesleri duymak istedim.

Bu yüzden dişlerimi sıktım ve kafamda portal bağlama formüllerini sayarak bedenimi kontrol altına almaya çalıştım. Eşi benzeri görülmemiş bir güçle tepki verdi, onunla çiftleşme içgüdüğü sarhoş ediciydi ve kontrolü elimde tutmak için kendimle boğuşmak zorunda kaldım.

Ina başını kaldırıp sırtıttı, beyaz dişleri dolgun, kırmızı dudakları arasında parlıyordu ve ben de yumruklarımı sıkarak ona sırtımı döndüm.

Bu gece, kendime kesin bir dille söyledim. Onu bu gece alabilirsin, işin bittikten sonra.

Yıllarca disiplinimi geliştirmiş, programıma her zaman bağlı kalmış ve işimi her zaman ön planda tutmuş olsam da, artık bu bir mücadeleydi. Çünkü aptalca bir kararla tapınak aracılığıyla evlenmeye karar vermiştim.

Törenin üzerinden on dakika bile geçmemişti ve ben şimdiden pişman olmuşum. Operatör portalı programladıktan sonra "Hazır efendim," dedi.

"Mükemmel," diye homurdandım, onu o kadar ürküttüm ki rengi soldu ve irkildi. "Takip ettiğinden emin ol."

Ina'ya bile bakmadan adımımı attım. O anda beni takip edip etmemesi umurumda değildi. Tek istediğim uzakta olmak, onun felaket kokusundan ve vücudunun ezici dikkat dağıtıcılığından kurtulmaktı.

Gün batımına kadar yasaktı.

Arka bahçemdeki geçitten geçtim, geçitlerin patenti bana ait olduğu için bu benim avantajımdı. Hemen bitki bahçemin yanındaki yağmur suyu dolu yalağa gidip başımı daldırdım ve düşüncelerim biraz olsun dağılana kadar soğuk suyun içinde tuttum.

Geçit bir başka gelişin işareti olarak parıldadı ve ben de aceleyle eve girip kendimi laboratuvarıma kilitledim.

Rahibenin törenden sonra bana uzattığı yağ şişesi hâlâ elimdeydi. Ne olduğunu biliyordum; orklarla cinsel ilişkiyi insan dişiler için daha kolay hale getirmek üzere tasarlanmış özel bir tür kayganlaştırıcı. Kendisi de insan bir eş almış olan arkadaşım Grish bana bundan bahsetmişti.

Şimdi, onu bir dolaba tıktım ve kilitledim. Gelecek şeylerin, arzuladığım serbest bırakılmanın bir hatırlatıcısıydı ve bu yüzden onu gözümün önünden kaldırdım, aklımdan da uzak kalmasını umuyordum.

Ina'yı düşüncelerimden uzaklaştırarak aceleyle örneklerimin yanına gittim. Neyse ki, sonuçları okunamayacak kadar ilerlememişlerdi, bu yüzden onları hızlıca bir dizi testten geçirdim ve ardından en umut verici sonucu temel alarak başka bir deney grubu planladım.

Üç saat sonra karnım açlıktan guruldadı ve ben bunu duymazdan gelerek musluktan su doldurdum.

Aç olduğum için Ina'yla karşılaşırsam, ona karşı koyacak gücüm olmazdı. Genelde sessiz olan evden gelen sesleri duymazdan gelmek yeterince zordu. Mutfaktan gelen hafif sıyrıklar ve tıkırtılar, açılıp kapanan kapılar ve bir noktada bir şarkıyla yükselen melodik sesi.

Dişlerimi sıktım ve kendimi onu görmezden gelmeye zorladım. Hâlâ yapmam gereken işler vardı.

Gün ilerledikçe daha fazla hayal kırıklığına uğradım ve sinirlendim. Kendi laboratuvarımda bir mahkûm gibi hissetmek çok saçmaydı. Yarı boyumdaki ince bir kadın tarafından tehdit edildiğimi hissetmek açıkçası aşağılayıcıydı.

Yine de yemek için dışarı çıkmaya cesaret edemedim.

Ina ile ilgili düşünceleri aklımdan uzak tutmama, demir gibi bir iradeyle örneklerime ve verilerime odaklanmama rağmen, yine de kendimi işimi aceleyle yaparken buldum. Hassas ve verimli, her zaman hızlı çalışmıştım ama o gün kendi rekorlarımı kırdım.

İşim bittiğinde gün batımına daha bir saat vardı, laboratuvar tertemizdi, uzun vadeli projelerim dışında her şey kaldırılmıştı, aletlerim raflarında pırıl pırıl duruyordu.

Çalışma tezgahımın başında durdum, kararsızdım. Güneş batana kadar çalışmaya yemin etmişim ve bunu sadece kendime hala kontrolün bende olduğunu kanıtlamak için yapmak istiyordum. Aynı zamanda... karımı yatağa atmak için sabırsızlanıyordum. Onu aklımdan çıkarmaya zorladığım bütün bir günün ardından iradem tükenmişti.

O günkü iş bitmişti. Ne de olsa önemli olan tek şey buydu.

Sabırsız bir hışımla laboratuvardan çıktım, kapıyı öyle sert açtım ki duvara çarptı.

Beklemekten gerçekten bıkmıştım.

Ama laboratuvarın kapalı alanından çıkar çıkmaz, kızarmış et ve tereyağının nefis kokusu burun deliklerimi doldurdu ve ben de zevkle inleyerek bu kokuyu içime çektim. Açlığım duyularımı keskinleştirmiş, yemek kokusunu karşı konulamayacak kadar güçlü hale getirmişti.

En azından içgüdülerim tatmin olana kadar burnum tarafından yönetilmeye mahkummuşum gibi görünüyordu.

Kokuyu mutfağa kadar takip ettim ve orada iki kişilik bir masa, ocakta tüten ve tüm evi iyi terbiye edilmiş etin lezzetli kokusuyla kokulandıran iki tava görüntüsüyle karşılaştım.

Tereddüt etmeden oturdum ve etrafta Ina'yı aradım. Her ne kadar pişirdiği her şeyi mideye indirmeye hazır olsam da, o olmadan başlayamazdım.

Yemeği yapan kişi de servis yapmalı ve kendisine teşekkür edilmeliydi. Bu önemli ork geleneğini unutacak kadar aç değildim.

Çok beklemem gerekmedi. Daha oturmamıştım ki Ina elinde bir buket rankeet çiçeği ile mutfağa girdi. Beni görünce irkildi ama şaşkın ifadesi bir anda gülümsemeye dönüştü.

"Geldiniz! Seni aramaya başlayacaktım, çünkü yemek hazırды. Masayı süslemek için bahçeden biraz çiçek aldım. Bir dakika, şu dolaplardan birinde güzel bir vazo vardı..."

Çiçekler hâlâ elindeydi, en büyük dolaba döndü ve en alttaki bölmeyi karıştırdı. Ona evde hiç çiçek vazom olmadığını ve topladığı çiçeklerin de hiçbir orkestranın masasına koymayacağı yabani otlar olduğunu söylemek üzereydim ki, muzaffer bir haykırıyla doğruldu.

"A-ha! Suyla doldurayım da yiyelim. Açlıktan ölüyorum. Söylemeliyim ki, hiç bu kadar iyi stoklanmış bir kiler görmemişim ve dondurucunuzdaki tüm o etler görülmeye değer. Ama sanırım çok zengin ve bir ork olduğunuz için bu mantıklı. Sizler tonlarca et yiyorsunuz, değil mi?"

Gözlerimi hızla kırıştırdım, bir yandan onun sürekli kelime akışına ayak uydurmaya çalışırken bir yandan da bir zamanlar mutfak dolabına kaldırdığım standart dışı beherlerimden birini tuttuğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum.

Suyla doldurdu, küçük, kırmızı otlardan oluşan tuhaf buketi masanın üzerine koydu ve bana gülümsedi. "Tonlarca et," diye tekrarladım, son sözleri kayıtlıydı. "Evet. Orklar çoğunlukla etoburdur. Ve insanlar hepçildir."

Kelimeyi kendi kendine tekrarlıyormuş gibi dudakları kıpırdadı ve muhtemelen anlamını bilmediğini fark ettim. İnsanlar, özellikle de yoksul bölgelerden gelenler, sadece ilkel bir eğitim alıyorlardı. Karım muhtemelen zar zor okuryazardı.

Sıkıntıyla iç geçirmeme neden oldu ama neyse oydu ve sonuçta bir sorun olmamalıydı. Ne de olsa sohbet etmek için ona ihtiyacım yoktu.

Yine de cahil kalmasına izin veremezdim.

"Omnivorlar..." Başladım ama sözümü kesmek için elini kaldırdı.

"Hayvansal ve bitkisel kaynaklar da dahil olmak üzere çeşitli gıdalardan beslenen organizmalar. Biliyorum. Sözlük okuyorum."

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. İna yemeği almak için arkasını döndü ve bir dakika sonra, ikimiz de yerken tüm konuşmalar unutuldu, şimdiye kadar yediğim en lezzetli biftek dilimde eriyordu.

İnanılmaz derecede dikkat dağıtıcı karımın beklenmedik avantajları varmış gibi görünüyordu. Yemekleri o kadar güzeldi ki, öfkeli çiftleşme içgüdümü unutturdu.

En azından karnım doyana kadar.

Bölüm 4

Ina

Lundark yemek yerken onu hayretle izledim. Yemeği inanılmaz bir hızla ağzına tıktırıyor ama yine de edeple çiğniyordu; etini yıldırım hızıyla keserken çatalı ve bıçağı büyük tabağa zar zor sürtünyordu.

Özellikle aç değildim. Kendini kilitlediğini ve beni tamamen yalnız bıraktığını fark ettiğim anda kilerine yardım etmişim. Hızlı çalışarak, gözüme çarpanları tadarken her şeyin envanterini çıkardım. Çok fazla çeşit yoktu, büyük buzdolabı çoğunlukla kurutulmuş etlerle doluydu, kilerindeki raflarda ise et ve mantar konserveleri vardı.

Yine de yemekler lezzetliydi, etler iyi terbiye edilmişti ve o çalışırken her şeyden örnek aldım.

Rehberli bir tur ya da evindeki herhangi bir şeyi kullanmak için bir davet bile almamışım. Ama onun karısı olduğundan ve onun evi artık benim evim olduğundan, davete gerek olmadığına karar verdim.

Karnımı doyurduktan sonra, bir çift şık metal kapının ardında kilitli olan sığınağı dışındaki her odayı gözden geçirdim. Yatak odalarını saydım -beş- duşta alabileceğim en sıcak suyun sıcaklığını kontrol ettim -haşlanma- ve kıyafetlerini ve iç çamaşırlarını gözden geçirdim.

Karısı olarak bu benim hakkımdı, diye düşündüm. Ve onun hakkında ne kadar çok şey bilirim, huysuzluklarını idare etmek için o kadar donanımlı olurdum.

Ama araştırmam bana gerçekten zengin olduğu gerçeği dışında pek bir şey söylemedi. Tanıdığım hiç kimsenin duşu yoktu, muslukta sıcak sudan bahsetmiyorum bile.

Yine de Lundark büyük evini pek kullanmıyor gibiydi. Yatak odalarının çoğu kullanılmıyordu ve her yeri ince bir toz tabakası kaplamıştı. Üç banyodan sadece biri, ana yatak odasının yanındaki banyo kullanılıyordu. İçeride büyük bir kalıp sabun, bir diş fırçası ve diş macunu ile bir askıda havlusu vardı. Bundan daha kişisel bir şey yoktu.

Yatak odası da pek bir şey göstermiyordu, ancak mobilyalarının ne kadar büyük olduğuna biraz hayret ettim. Yatak normal yükseklikteydi ve üzerine rahatlıkla tırmanabilirdim ama şilte devasaydı. Bir ork için normal boyutlarda olsa da, sanırım.

Evin her yerindeki mobilyalar alıştığımdan daha büyüktü. Sandalyeler daha sağlam, masalar daha yüksekti ve mutfak tezgahına rahatça ulaşabilmek için bahçedeki kulübede bulduğum bir kutunun üzerine basmam gerekiyordu.

Bu yüzden yatağın nispeten normal yüksekliği beni rahatlattı. Ama yatak odası yeni kocam hakkında hiçbir şey göstermiyordu. Kıyafetleri dışında tek bir kişisel eşyası vardı. Komodinin üzerinde insan anatomisi hakkında bir kitap.

Kitabı çevirip açtım ve kadın üreme sistemini anlatan bölümden bir kitap ayracı düştü. Birkaç maddenin altı çizilmişti.

"Uyarılma halindeki vajina sekiz santime kadar uzayabilir," diye okudum nefesimin altında, bunun ne kadar uzun olduğunu tahmin etmek için parmaklarıma baktım.

Sonra, daha aşağıda: "Cinsel uyarılma kayganlık yaratır ve bu da cinsel ilişkiyi kolaylaştırır."

İkisinin de altı iki kez çizilmişti. Kızardım, sanki bir tıp kitabı değil de ucuz bir porno kitabıymış gibi okudum. Ama Lundark'ın bana hazırlanmak için insan fizyolojisini okuduğunu düşünmek bile kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Şimdi hatırladığımda, onu yemek yerken izlerken, gözlerim istemeden de olsa onun büyük ellerine gitti. Kapları tutuş şekli, sıkı ama nazık bir tutuş. Her küçük hareketin hassasiyeti. Parmaklarının sadece büyüklüğü, uzun, zarif ve kalın.

Büyüklüğünü, ten rengini ve sıcaklığını karşılaştırmak için avucumu onunkine koymayı arzuluyordum. Ama biz hâlâ yabancıydık. Bu gece seks yapacak olmamıza rağmen eline dokunmak tuhaf geliyordu.

Tapınak aracılığıyla yapılan bir evliliğin geçerli olabilmesi için zifaf olması gerekiyordu.

"Yemek için teşekkür ederim," dedi Lundark çatalını ve bıçağını bir kenara bırakarak. "Uzun zamandır yediğim en iyi yemekti."

Karnı doyduğu için sesi çok daha hoş geliyordu, yüzü rahatlamıştı, gözleri parlıyordu. Onu içime çekerken nefesim kesildi. Henüz tam bir gülümseme değildi ama öyle görünüyordu...

Yakışıklı görünüyordu. Ve... yenilebilir.

Cinsel uyarılma kayganlık yaratır, diye hatırlattı zihnim bana koltuğumda kıvranırken, karnımda düşük bir nabız atarken. Elbette, şimdi, sonunda...

"Teşekkür ederim," dedim, yanaklarım kızarmıştı. "İyi bir eş olacağım, göreceksin. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Lundark sesini alçaltarak, "Yatak odasına git," dedi. "Bir şey getirmem gerekiyor."

Yutkundum ve sandalyemi sertçe iterek yere sürmesine neden oldum. Aceleyle yerine koyduktan sonra heyecanlı ve gergin bir şekilde merdivenleri hızla çıktım.

O benim kocamdı ve ikimiz de yaşadığımız sürece birlikte olacaktık. Ama onunla daha bu sabah tanışmıştım. Kaba olması ve evini anormal derecede temiz tutması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ve onun benim iki katım olması beni hiç sakinleştirmede. Ama en azından hazırlanmak için zaman ayırdığını biliyordum. Umarım ne yaptığını biliyordur.

Perdeleri indirilmiş yatak odası serindi ve daha önce şifonyerin üzerine koyduğum bir buket sayesinde güzel kokuyordu. Bu buket maviydi, üzerinde çilek gibi serin ve biraz da meyvemsi kokan büyük, kabarık çiçekler vardı. İsimlerini bilmiyordum. Ork ülkesindeki bitkilerin çoğu alışık olduğumdan farklıydı.

Ağır adımlar Lundark'ı duyurdu ve hafifçe nefes aldım, kalbim gittikçe hızlandı. Tanrım, onu çıplak görecektim. O da beni çıplak görecekti. Ve sonra, seks yapacaktık.

Kız kardeşimin yaptığı gibi inlemelerimi taklit etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Gerçi mecbur kalırsam yapacağıma emindim. Bana bunu kocasının daha hızlı bitirmesini sağlamak için yaptığını söylemişti, çünkü seksin bitmesini istiyordu.

Tanrım. Benim için böyle olmamasını umuyordum.

Lundark içeri girdi ve ben yatağın yanında beceriksizce durup onu izledim. Elinde bir şişe altın yağı vardı, rahibenin törenimize getirdiği yağın aynısı. Pantolonunun ağ kısmı da yırtıktı.

Hem de çok.

"Oh," dedim sessizce, gözlerimi pantolonunun kumaşını geren sikinden ayıramıyordum. "Bu... oh."

Lundark beni duymamış gibiydi. Yanıma geldi, yakınımda durdu ve parmağını çenemin altına koydu. Başımı geriye yatırdı ve vahşi, aç bir bakışla kazınmış yüzüne bakmak zorunda kaldım. Nefesim kesildi.

Yoğun gözlerle bana baktı, burun delikleri her nefes alışında alevleniyordu.

"Bekleyemedim. Bütün gün işkence gibiydi. Sadece kokunu düşünmek bile..."

Daha aşağı eğildi ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. Tenime sokulup beni koklarken keskin bir nefes aldım. Ellerimi belli belirsiz yukarı kaldırıp omuzlarına koydum ve Lundark kolunu belime dolayıp beni daha da yaklaştıırken kaslarının gerildiğini ve derisinin altında hareket ettiğini hissettim.

Sıcaktı, güçlü vücudu kanımı hızlandırdı ve bana sarılma şekli mükemmeldi. Sert ama nazikti.

"Yağ," dedi, ağzı köprücük kemiğime doğru hareket ederken. "Canının yanmaması için sürmen gerek. Şimdi yap."

"Ne?"

Gözlerimi kırıştırdım, anında geri çekildim. Onun önünde beceriksizce durup yağı vajinama sürme düşüncesi utanç içinde kıvranmama neden oldu. Hayır, bunu yapmak istemiyordum. Bu doğru değildi.

"Neden sen yapmıyorsun?" Gözlerinin içine bakabilmek için kollarını iterek doğrulmasını sağladım.

Ya dokunuşumu hissetmedi ya da görmezden geldi, çünkü üzerime eğilmiş, burnu tenime gömülmüş halde kaldı. Derin bir nefes aldı ve konuştu, dudakları her kelimede beni gıdıklıyordu. Sesi ağır ve alçaktı, vücuduma nüfuz eden bir titreşim, gergin bir beklentiyle titrememe neden oluyordu.

"Eğer oraya inersen, ne yapacağımı kimse bilemez. İnanın bana, beni kontrol altında daha çok seveceksiniz.

Kendin yap."

İçimden bir heyecan geçti, elektrikli ve güçlü bir heyecan ve bir anda onun dediğini yapmayacağımı anladım.

Merakım daha güçlüydü. Çünkü ne yapacaktı?

"Hayır," dedim, onu tüm gücümle iterek. "Sen yap. Bu senin kocalık görevin değil mi?"

Boğazından kısık bir sesle hırladı ve yavaşça doğruldu, üzerimde yükseldi. Gözleri karanlıktı, Gözbebekleri büyümüştü ve dişlerini hafifçe göstererek vahşi görünüyordu.

"O zaman bacaklarını benim için aç. Sonra da seni uyarmadığımı söyleme."

Sırıtarak yatağa doğru atladım, kalbim çılgınca çarpıyordu. Gergindim, heyecanlıydım ve evet, tahrik olmuşum. Yabancı ya da değil, o benim orkumdu. Ve vücudumun nasıl çalıştığını okumuştum. Bilinçli, bilimsel bir şekilde hazırlanmıştı ve bu düşünce onu en çok arzulamama neden oldu.

Elbisemi ve külotumu çıkardım, kendimi örtme dürtüsüne direnmek için dudağımı ısırdım. Yatak odası kasvetliydi, pencereler kapalıydı ve bu ona çıplak bedenimi gösterme konusunda cesur hissetmeme yardımcı oluyordu.

Hiç oyalanmadan kocaman yatağa uzandım ve o yaklaşırken yavaşça bacaklarımı açtım, ayrılmış bacaklarımın arasında durdu ve karanlık, vahşi gözlerle bana baktı.

"Son şansın, Ina."

"Oh, yap artık," dedim, bana bakışını izlerken, tek fikirli ve amaçlı.

Sanki birdenbire odaklanabildiği tek şey ben olmuşum. Bütün gün boyunca benden ilgisini esirgemişti, ama şimdi tüm ilgisini bana vermiş gibiydi.

Bu beni yeni şekillerde geriyordu. Bu kadar yakından, bu kadar saplantılı bir şekilde izlenmek. Onun tüm dikkatinin nesnesi olmak. Bakışları göğüslerimin ve karnımın üzerinde tatlı ve ağır bir fiziksel ağırlık gibi hissediyordum.

Lundark yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü, uzun koluyla iki devasa yastığa uzandı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Popomu yastıkların üzerine koydu, kalçalarını o kadar yükseltti ki,

başını kalçalarımın arasına getirerek eğildiğinde artık onu göremiyordum.

Yaptığı şeyi hâlâ duyuyor ve hissediyordum ve duyduklarım yanaklarımı utanç ve daha fazla tahrikle ısıttı.

Çünkü Lundark beni *kokladı*.

Bölüm 5

Lundark

Daha fazla kendimi tutamadım. İşte karşımdaydı, benim için açılmıştı ve ben sadece bir gün olmasına rağmen kendimi yıllarca inkar etmişim.

Ama işkencem sona ermişti. İstedigimi alabilirdim.

Başımı lezzetli kokusunun en güçlü olduğu kalçalarının arasına gömdüm ve vücudumun anında verdiği tepkiden zevk alarak onu ciğerlerime çektim. Elektrik yükleri omurgamdan aşağıya doğru patladı ve aletim uyarılmaktan acı çekerek sert ve hazır bir şekilde durdu.

Kokusunu almak, parmaklarımı kalçalarının derisine bastırmak, çok yakın olmak - doğru hissettiriyordu. Elbette bu sadece vücudumun biyolojik tepkisiydi, mükemmel genetik eşimi, benim için en sağlıklı, en sağlam yavruları üretecek kadını tanıyordu.

Ama bilim üzerinde durmadım. İçgüdülerime yenik düşmüştüm, düşünemiyordum ve bu yüzden düşünmedim. Sadece harekete geçtim.

Kokusu beni çağırdı ve ağzım alt dudaklarına gelene kadar yüzümü daha da yaklaştırdım. Oradan, onu da tatmak için sadece küçük bir hareket, dudaklarımın ayrılması gerekti.

Onu zevkle yaladım, yarı farkında olduğum sesler çıkardım. Hemen karşılık verdi, nefesi kesildi ve sonra haykırdı, bacakları başımın üzerinde kenetlendi. Cesaretlendirmek için mırıldandım, her sesi bedenimi daha gergin, daha hazır hale getiriyordu.

Başarılı bir gebe kalma için onun zevki çok önemliydi ve onu çiftleştirmeyi planlamıyor olsam da içgüdülerim aklımın önüne geçti. En güçlü ilkel zorunluluğum, üremek, şimdi beni yönetiyordu.

Bana eşimin gelmesini sağlamamı söyledi.

Ve teorik olarak ne yapılması gerektiğini biliyordum. İnsan anatomisi ve kadın zevki hakkında da okumuştum. Sipariş ettiğim bir kitap çok bilgilendirici resimler içeriyordu.

Şimdi geriye kalan tek şey teoriyi pratiğe dökmektir.

Bu yüzden onu dilimle keşfettim, yaladım ve ittim, tüm dikkatim onun tepkilerine odaklandı. Klitorisnin başlığını nazıkçe yaladığımda sessizdi, ancak dilimi sıkıca yan tarafına bastırdığımda kıkırdadı ve gerildi, bu yüzden daha fazlasını yaptım. Vajinal açıklığını okşamamdan hoşlandı ve dilimi içine sokup uyarılmışlığını yaladığımda kıvranıp inledi. Kısa süre sonra titredi, tutarsız, kırık kelimeler söyledi, tatlı ihtiyaç ve arzu sesleriyle beni teşvik etti. Bir parmağımla açıklığını daire içine aldım, klitorisnin yan tarafını sert, ritmik yalamalarla ovdum. Daha fazla gerildiğinde, uzuvları titrediğinde, parmağımı içeri kaydardım, neye ulaşmak için yukarı doğru kıvırdım. Kitapta G noktası olarak geçen yer aslında klitoris organının köküydü.

Klitoris diyagramlarını uzun uzun incelemiştim. Çok büyük bir organ olduğunu biliyordum, sadece küçük, kapüşonlu ucu değil, çok daha fazlasıydı ve şimdi bu bilgiyi Ina'yı tutarsız bağırırlara indirgemek için acımasızca kullanıyordum.

Hemen içindeki süngerimsi dokuyu buldum ve klitorisnin başını ağzıma alıp emerken parmağımın ucuyla masaj yaptım.

Ina sessizleşti, vücudu gerildi ve kavisler çizdi. Sonra parmağımı sertçe sıktı, etrafında titreşti ve ahlaksız bir çığlıkla boşaldı, yatağa yığıldı.

"Bu... Aman Tanrım... Sen nasıl..."

Onu ne kadar tutarsız hale getirdiğimi duyunca sııttım. Hazırlıklı olmak gerçekten işe yarıyordu. "Araştırma, Ina. Kapsamlı bir araştırma," dedim sııtarak ve yağa uzandım.

Avucumun içine biraz döktüm ve ısınana kadar bekledim. Aletim acıyordu ama en azından içgüdülerimin bir kısmı tatmin olmuştu. Orklar dişilerini tatmin etmek için evrimsel bir güdüye sahipti, çünkü bu türümüz için gebe kalma olasılığını artırıyordu.

Yağ tenimin sıcaklığıyla ısındığında, bir parmağımı içine daldırdım ve yavaşça Ina'nın açıklığına masaj yaptım. Kıpırdandı, kapalı gözleri çırpınarak açıldı. Yağlı parmağımı içine daldırdım, yağı yavaşça yaydım ve bacaklarını daha geniş açarak keyifli bir inilti verdi.

"Hoş, değil mi?" Biraz daha sürerek sordum. "Bu patentli bir formül. Tapınaklar bunu satarak bir servet kazanıyor ve ben nasıl çalıştığını gerçekten merak ediyorum. Bana etkisini tarif eder misiniz?"

Ina başını sallayarak tutarsızca inledi, ben de yağı zaten kaygan ve şişmiş olan etine sürmeye devam ettim. O kadar sıkı, o kadar bakirdi ki, içine soktuğum tek parmağım rahat ve sıcaktı.

Sikimi onun içine sokmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek dişlerimi sabırsızlıkla gıcırdatmama neden olurken, sikim daha da sertleşti, başı penetrasyona hazırlanırken şişti.

"Sadece birkaç kelime," diye ikna ettim, parmağımı yağa buladım ve tamamen içine soktum. Ina inledi, ben onu parmağımla doldururken kalçalarını daha yukarı kaldırdı. "Bu hissi tarif et. Nasıl bir his, Ina?"

"Siktir," diye homurdandı ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Çok pis bir ağzı vardı. "Sanki... oh kahretsin... Sanki eriyorum. Çok... çok... tereyağ gibi oluyorum. Bilmiyorum. Harika hissettiriyor. Oh, daha fazlasına ihtiyacım var."

"Eritiyor diyorsun," diye tekrarlardım, iki parmağımı yağa buladım ve uçlarını açıklığına bastırarak onu yavaşça gerdim. "Bu bir rahatlatıcı, tamam. Uyarılmanı artırıyor mu?"

"Lanet olsun," diye inledi Ina, iki parmağımı da içine soktuğumda, vajinası titrerken bile, eti sıkı ama yavaşça veriyordu. "Uyarılmamı arttırıyorsun. Bilmiyorum! Lütfen, beni konuşturmayın."

Parmaklarımı çektim, daha fazla yağ sürdüm ve tekrar içine girdim, her ikisi de kolayca içeri itildiğinde, tatlı amcığı uysal ve rahatladığında memnuniyetle mırıldandım.

"Ama başka nasıl veri toplayacağım?" Kaşlarımı kaldırarak sordum ama ben de sııttım. Onunla oynamak eğlenceliydi. Bir dişiyi oynamanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. "Benimle konuşman gerekiyor. Her şeyi bilmem çok önemli: seni neyin küfrettirdiğini, neyin erittiğini ve en çok ne zaman tahrik olduğunu. Doğru da ol. Her şeyi ayrıntılı olarak bilmezsem, en uygun sonuçları elde etmek için eylemi nasıl ince ayarlayabilirim?"

Parmaklarımı ıslak ve kolay bir şekilde içine soktuğumda Ina sızlandı ve hazırlık olarak onu kaplamak için yağın son kısmını aldı.

Sadece bir dakika. Kısa bir dakika ve sikim onun içinde olacaktı.

"Sen hastasın," diye hıçkırdı, parmaklarımı daha fazla içine almak için içgüdüsel olarak kalçalarını hareket ettirdi. "Optimal sonuçlar ne amına koyayım?"

"Eşim o kadar yüksek sesle uluyor ki tüm komşularım duyabiliyor," diye cevap verdim ve parmaklarımı ıslak bir sesle içinden çektim.

Bilim adamı ya da değil, konu çiftleşmeye geldiğinde ben basit bir erkektim.

Ina yatakta yatarken pantolonumu çıkardım, hafifçe titriyordu, kalçaları içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Çırılçıplak kaldığımda, koyu yeşil sikim dışarı fırlamış, şişmiş kafasından dölleri akarken, yastıkları kenara iterek onu kolayca yüzüstü yatırdım.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," dedim ve o da titreyen elleriyle kendini destekledi.
O yatakta diz çökerken ben onu ayakta tutmayı planlamıştım ama yatak bunun için çok alçaktı. I

kalçalarını karşılamak için dizlerimi rahatsız edici bir şekilde bükmem gerekecekti.

Sabırsızlıkla etrafıma bakındım ve sonunda bakışlarım alçak şifonyere takıldı. Ina'yı kaldırdım, çığlık atmasına neden oldum ve onu şifonyerin üstüne yerleştirdim. Şimdi, arkasında durduğumda, sikim kıcıyla tam aynı hizadaydı.

"Bekle," diye uyardım onu.

Keskin bir çekişle şifonyeri duvardan uzaklaştırdım ve Ina'nın titreyen kalçalarının arasına yerleştim.

"Benim için nefes al," diye mırıldandım, sikimin başını nazikçe ona doğru bastırdım. "Derin ve yavaş.

Aferin kızıma."

Sadece ucunu içine ittim ve Ina'nın titrek nefes alışları gırtlaktan gelen bir inlemeye dönüştü. Zevkten hırlamamak için dişlerimi sıkarak durdum, çünkü onun sıcaklığı ve hissi, sunduğu sıcak, yumuşak karşılama mutluluk vericiydi.

Aşağıya baktım, donup kalmıştım, etinin pembe halkasının sikimin üzerinde gergin bir şekilde gerilmesini, titremesini ve inanılmaz derecede sıkı olmasını izliyordum. Ama ben beklerken, iniltisi bir zevk iniltisine dönüştü ve kalçalarını bir sarsıntıyla geriye doğru hareket ettirerek sikimin bir kısmını yuttu.

İnledi ve nefes nefese kaldı, ben de kalçalarını kavradım, göğsümde uzun zamandır çıkarmadığım bir sesle mırıldandım.

"Ne... oh fuck, oh fuck, oh fuck... Bu ses de ne?" Ina sordu. "Mırıltı," diye mırıldandım. "Beni iyi hissettirdiğin anlamına geliyor. Mükemmel."

Bir kahkaha attı ve onu yerinde tutarak daha derine indiğimde inledi. Mırıltı güçlü bir titreşime dönüşerek sikimden yayılan zevki tüm vücuduma yaydı ve ölçülü bir hamleyle içine süzülüp dibe vurdu.

Ina'nın iniltisi şimdiye kadarki en yüksek sesliydi, ama artık kendimi beğenmiş hissetmek ya da dışarıdan duyulup duyulmayacağını merak etmek için yerim yoktu. Sadece ben, o ve birleşmiş bedenlerimiz vardı. Başka hiçbir şey yoktu.

Bölüm 6

Ina

Düşünemiyordum. Tek hissedebildiğim içimde hareket eden adamın muazzam baskısı, gerilmesi, sıcaklığı ve sürtünmesiydi. Rilla bana seks hakkında ne anlatmış olursa olsun, bundan hiç bahsetmemişti. Duygularla o kadar güçlenmişim ki, dünya elimden kayıp gitmişti. Patlayacak kadar dolu olmak ve yine de bu işkencenin her santimini sevmek.

Lundark hareket ederken sesler çıkarıyor, lezzetli inlemeler ve hırıltılar çıkarıyor, hipnotik bir ritimle yavaşça içeri itiyor ve geri çekiliyordu. Mırıltısı her zevk sesinin altını çiziyordu, vücuduma yayılan ve beni çılgına çeviren sabit bir gümbürtü.

Kıpırdamadım, vücudum beni koyduğu pozisyona kilitlenmişti, kollarım ve bacaklarım o kadar çok titriyordu ki pes edeceklerinden korktum. Ama ilkel, vahşi bir parçam ruhumun derinliklerinde hırlıyor, dayanmamı söylüyordu, çünkü durmasına dayanamazdım.

"Yağ olağanüstü." Lundark'ın alçak sesi kulaklarımdaki uğultunun arasından geliyordu. "Normalde sekiz inç kadar alabiliyorsun, biliyorsun. Ama şimdi on altı santimi birden alıyorsun."

Başımı salladım, sözlerinin anlamının zihnimi bir an bile meşgul etmesine izin vermedim. İstedğim tek şey bedenimde olmaktı, dikkatimi dağıtacak hiçbir düşünce yoktu.

İçime biraz daha hızlı girdi, beni tıka basa doldurdu ve vücudum zevkten patlarken sızlandım. "Enfes."

O zaman beni daha hızlı becerdi, artık konuşmuyordu ama benimle birlikte hırlıyor ve inliyordu. Sesimi kontrol edemiyordum ve sesim kısılmış olsa da, sızlanmaya, çığlık atmaya ve zevkimi inlemeye devam ettim.

Şifonyer altımda sallandı, Lundark'ın hamleleri hızlandı, mırıltısı o kadar güçlüydü ki sanki dünya etrafımızda paramparça oluyordu ama umurumda değildi.

Etrafıma uzandı, güçlü bir hamleyle içimi doldururken klitorisimi hafifçe çimdikledi ve o kadar sert boşaldım ki görüşüm karardı, kulaklarım parazitle doldu. Ben yükselirken, vücudum orgazm dalgasına kilitlenmişken, Lundark vahşi bir hırıltıyla içimde durdu, o kadar derine gömüldü ki, asla çıkmayacağından korktum.

Sonsuza dek birlikte olacaktık.

Öylece kaldık, ikimiz de zor nefes alıyorduk. Vücudum terden kayganlaşmış ve aşırı ısınmıştı ama içimde her şey zevkle dolup taşıyordu. Hafif, havadar ve en iyi şekilde cinsel.

Nefes alışım sakinleştiğinde Lundark içimden çıktı, spermleri küçük bir fişkırmayla dışarı aktı. Bu his karşısında şaşırarak hıçkırdım ve o da bir kez homurdanarak sırtımı okşadı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu huysuzca, benden uzaklaşarak.

"Ben... Harika. En iyisi. Gerçekten tarif edemem... Ama aşağı inmek için yardımınıza ihtiyacım var. Hareket edersem yüzüstü düşeceğimden korkuyorum."

Lundark homurdandı ve bir adım daha yaklaşarak beni hiç çaba harcamadan kaldırdı. Beni yatağa yerleştirdi, yuvarlanmamam için kenardan yeterince uzağa. Sonra da gitti.

Onu görmediğimi fark ettim. Sadece güzel, yeşil kıcının bir parçasının

Kapı kapanmadan önce banyoya girdim.

On altı mı demişti?

Sırt üstü yuvarlandım, kaslarım itiraz edince inledim ve titreyen ellerimi önüme kaldırarak on altı santimin ne kadar olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra karnıma baktım ve inanamayarak başımı salladım.

Hayır. Onu yanlış duymuş olmalıyım.

On dakika sonra nihayet kalkmak istedim, bu yüzden yavaşça yatağın kenarına kaydım ve ayaklarımın yavaşça yere düşmesine izin vererek oturdum.

Aman Tanrım. Tüm kaslarım ağrıyordu. Tüm pelvisimi saran tatlı bir ağrı vardı ve vajinam Lundark'ın itişlerinin anısıyla hâlâ zonkluyordu. Eğer her seks yaptığımızda böyle hissedeceksem...

Buna değer.

Banyo açıldı ve orkum bir çift boxer külot giymiş olarak dışarı çıktı. Daha önce onun iç çamaşırı çekmecesini karıştırdığımı düşünerek aptalca bir kıkırdamayı bastırdım ve sonra başımı salladım.

Kendimi biraz sarhoş gibi hissediyordum. Aptalca mutlu.

"Gerçekten on altı mı dedin?" Bana bakmadan yatağa oturduğunda ağzımdan kaçırdım. Yanıt olarak omuz silkerek homurdandı.

"Bir ork erkeği için ortalama bir boy," diye yanıtladı. "Şimdi yatağına git. Boş yatak odalarından istediğinizi seçebilirsiniz."

Ne demek istediğini anladığımda öfkeyle nefesim kesildi ve az önce muhteşem bir orgazmla dünyamı başıma yıkmış olan ve şimdi de...

"Başka bir oda tutmamı mı istiyorsunuz?" İnanamayarak sordum. Homurdandı, hâlâ bana bakmaya tenezzül etmiyordu.

"Daha rahat olacak."

"Rahatını sikeyim," dedim ve onun şaşkın bakışlarını üzerime çektim. "Ben senin *karınım*. Evliliğimizi daha yeni tamamladık. Başka bir odaya gideceksem ne olayım! Seninle yatıyorum."

Lundark'ın gözleri öfkeyle parladı ama en azından şimdi bana doğru düzgün bakıyordu. "Burası benim evim ve ben ne dersem onu yapacaksın..."

"Bizim evimiz!" O otururken ondan daha uzun olabilmek için ayağa kalkarak araya girdim. "Sen benimle evlendin.

Sahip olduğun her şey artık bana ait. Anlaşma buydu!"

Burun delikleri alevlendi, kalın kaşları öfkeli bir kaş çatmayla aşağı çekildi. Ellerini yumruk yapıp iri kalçalarına bastırdı ve ben de yaklaşıp bacaklarının arasında durdum. Ayağa kalkmak için beni itmesi gerekecekti.

"Evet, teknik olarak haklısınız," dedi, sesini sakın tutmak için gözle görülür bir çaba sarf ederek. "Bu ev senin de evin. O zaman neden kendin için bir oda seçmiyorsun? İstedğin yatak odasını alabilirsin."

"Bunu istiyorum," dedim tereddüt etmeden. "Sen de içindeyken. Karı koca aynı yatağı paylaşıyor ve ben başka türlü süni istemiyorum."

Artık çok yakındım, bacaklarım onun iç uyluklarına dayanmıştı. Eğer dizimi kaldırırsam, kasıklarına değecekti ve...

Ne? İki kere baktım. Boxer külotu eskisine göre gözle görülür şekilde daha büyüktü. Ereksiyon olmuştu.

"Aynen öyle, küçük insan," diye alay etti, ben kumaşın arasından süzülen sert sikine bakarken.

"Benim gibi bir orkun sadece bir kez çiftleşmekle tatmin olacağını mı sanıyorsun? Eğer bu yatakta benimle kalırsan seni her gece beş ya da daha fazla kez alacağım. İçinizde benim aletimle uyanacaksınız ve sabaha kadar vücudunuz ve sesiniz pes edecek. Ben ise uykusuz kalacağım ve işimi yapamayacağım.

"İstedğin bu mu?"

Sesindeki hırçınlıktan irkilerek bir adım geri attım. Bu konuda gerçekten güçlü hissediyordu ve nedenini anlayamıyordum. İşi onun için bu kadar önemli miydi? Yoksa beni incitmekten mi endişe ediyordu?

Ya da belki tamamen başka bir şeydi.

"Ama... durmayacak mı? Balayı döneminden sonra?" diye sordum. "İnsanlar bir araya geldiklerinde bol bol seks de yaparlar ve sonra... sakinleşirler."

Lundark derin bir iç çekti ve başını salladı.

"Belki. Bilmiyorum, daha önce hiç... Fark etmez. Önemli bir projenin ortasındayım ve dikkatimin dağılmasına izin veremem. Lütfen, Ina."

Başını kaldırdı, yüzü artık kızgın değil ama öylesine boyun eğmişti ki, hâlâ öfkeli olmama rağmen kalbim onunla birlikte attı.

"Lütfen, bir oda seçin."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, aniden hâlâ çıplak olduğumu fark ettim, iç bacaklarım onun dölüyle ıslanmıştı. Daha önce sıcak ve rahatken, şimdi titriyordum, üşümüş ve reddedilmiştim.

Bana iyi nedenler sunmuştu ve açıklamasından sonra yenilgiyi kabul etmeye hazırdım. Başımı salladığımda, o benim yüzüme bakmasa da ben onun yüzüne şiddetle bakarken bile hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

Gecede beş kez çiftleşmek. Onun içime girmesiyle uyanmak.

Karnımın alt kısmında özlem dolu bir sancı hissederken dişlerimi sıktım. Kıyafetlerimi almak için çömeldim, eğilip ona istemediği daha fazla dikkat dağıtıcı şey vermemeye kararlıyım ve tekrar konuştuğunda neredeyse kapıya varmışım.

"Birkaç önemli nokta var. Laboratuvara girmenize izin yok. Ortalıkta tehlikeli maddeler olabilir ve zarar görmenizi istemiyorum."

Başımı salladım ve o da daha nazik bir şekilde devam etti.

"Mutfaktaki mavi toprak kapta para var. Nasıl istersen öyle kullan. Kıyafet ya da ihtiyacın olan başka bir şey almak için. Ayrıca senin için yamalar hazırlayacağım. Sabah koluna bir tane yapıştır. Bu insan doğum kontrolü, bulabildiğimin en iyisi. Araştırmalara göre %99,8 oranında işe yarıyor ve doğum sonrası da uygulanabiliyor."

Merakla döndüm, çünkü böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştım.

"Yamalar mı? Ve onlar... doğum kontrolü mü?"

"Böylece hamile kalmazsın."

Ona göz kırptım ve sonra başımı salladım.

"Vay be. Pahalı olmalılar, değil mi? Kız kardeşimin almak için can attığını biliyorum. Beşinci çocuğuna hamile ve iki çocuk önce sürekli hamilelikten şikayet etmeye başladı. Neyse, teşekkür ederim. Çok nazıksınız. İyi geceler."

Cevap vermedi ve ben yatak odasından çıktım, göğsümde derin bir acı alevlenirken bile sert adımlarla yürüyordum, hıçkırmamak için dişlerimi sıkıyordum. Normalde ağlamazdım, beni inciten her kimse onunla savaşmayı tercih ederdim. Ancak bu sefer, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kendimi savunmasız hissettim ve her türlü aptalca duygu yüzeye çıktı.

Seks yaptığımızda çok nazik, sevecen ve tatlıydı. Ama seks biter bitmez duvarları yükseldi.

Lundark'ın yatak odasının hemen yanından girdim ve onu evin diğer tarafına kaçırmayacağıma karar verdim. Onun bir sorunu vardı, benim değil. Duvarlarını yıkmak ve istediğim kocayı elde etmek için elimden geleni yapacaktım; soğuk, kayıtsız bir bilim adamını değil, yatağında uyumama izin verecek ve beni gecede beş kez becerecek tutkulu bir orku

Duşa girdiğimde artık ağlamak istemiyordum. Bunun yerine, aynadaki yansımama acımasız bir gülümseme verdim, kafam zaten planlarla doluydu.

Lundark ne düşünürse düşünsün, işi artık önceliği değildi. Karısı öncelikliydi. Ve bunu anlaması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Bölüm 7

Lundark

Sabah huysuz ve gergin bir şekilde uyandım. Hava hâlâ karanlıktı, ev son derece sessizdi ve bir an için evi başka biriyle paylaştığımı bile unuttum. Sadece ben, kahvem ve et dolu bir tabak vardı.

Dün akşam yemeğinden arta kalanları yerken Ina'ya yamalar için söz verdiğimi hatırladım. Uygulamadan önce soğukta saklanmaları gerektiği için laboratuvarımdaki buzdolabından bir tane getirdim ve para kutusunun yanına koydum.

İyi bir önlem için içini kontrol ettim. Kasabadaki küçük insan dükkanından ona bütün bir gardırobu alacak kadar para vardı, hatta daha fazlası. *Belki alışverişe çıktıktan sonra bir süre huzur içinde çalışmama izin verir*, diye düşündüm yüzümü buruşturarak. Dişiler alışverişi severdi, değil mi?

Onlarla çiftleşirken romantik bir şekilde konuşamayan bir orktan kesinlikle hoşlanmıyorlardı. Doğuştan gelen bir yeteneğe sahip olmak yerine, bir dişiyi nasıl tatmin edeceğini kitaplardan öğrenen, sikini güvenle ve kendinden emin bir şekilde kullanan bir ork.

Daha önce yattığım kadınların hepsi yoğunluğumdan utanmış ve vücutlarını ne kadar iyi tanıdığımı, hatta bazen kendilerinden bile daha fazla tanıdığımı düşünmüşlerdi.

Ina eğlenmişti, bu çok açıktı. Ama ben hâlâ bir kadının arzuladığı türden bir sevgili değildim. Önceki deneyimlerim bana bunu yeterince öğretmişti.

Zaten onu düşünmektense işime odaklanmak daha iyiydi.

Yemeğime döndüm ama artık eskisi gibi tadını çıkaramıyordum. Ina'nın düşünceleri bedenimi uyandırmıştı ve şimdi dişlerimi sıkmak ve onun tatlı sıcaklığını arzulayarak zonklayan ereksiyonumu görmezden gelmek zorundaydım.

Onun kokusuyla sıırılsıklam olmuş çarşıların arasında dönüp durduğum bir gecenin yorgunluğuyla birleşince, bu beni gerçekten öfkeliyordu. Bir an için, belki de kalmasına izin vermeliydim diye düşündüm. Şu anki kadar uykusuz olurdum ama en azından doymuş olurdum.

Ama hayır. Hissettiğim şeyler, doğası gereği tamamen biyolojik olsa da, yıkıcı olma potansiyeline sahipti. Teslim olmaya devam edemezdim, çünkü yakında, sadece bir kadın için işini bırakan takıntılı, güvenilmez bir erkeğe dönüşecektim.

Bunu yeterince sık görmüştüm. Sert savaşçılar, kurnaz kadınlar tarafından yumuşak bir ev mutluluğuna indirgeniyordu. Ben kendimin adamıydım ve zihnim bedenime hükmediyordu, her zaman.

Ve şimdi de öyle olacak.

Ona karşı bağışıklık kazanmaya karar verdim. Evlilik tamamlanmıştı ve artık onunla yatmama gerek yoktu, bu yüzden yatmayacaktım. Belki daha sonra, kontrol bendeyken, kendimi periyodik olarak serbest bırakabilirdim. Ne de olsa evlenmemin tek nedeni buydu.

Böylece dürtülerim çok güçlü olduğunda, işime odaklanamadığımda yanımda bir kadın olurdu.

Ayrıca bahçede sakinleştirici otlar yetiştiriyordum ve yakında hasat edilmeye hazır olacaktı. *Lunaderia* çiçekleri ve yaprakları orklar için güçlü bir sakinleştirici içki haline getiriliyordu ve ben de çiftleşme dürtülerimi bastırmak için bunu düzenli olarak kullanıyordum.

Çiçekleri kullanmak yerine bir eş almaya karar vermemin tek nedeni, onları yetiştirmenin korkunç derecede zor ve satın almanın imkansız olmasıydı. Ve çiçek tarlam hiçbir zaman bana bir yıl yetecek kadar ürün vermedi.

Genelde aldığım iki aylık tedarikle idare ederdim ve sonra umarım her şey tekrar kontrol altına alınırdı.

On gün kadar sonra çiçekleri toplar toplamaz, Ina'nın davetkâr kokusuna karşı tamamen bağışıklık kazanacaktım. Sadece on gün. O kadar uzun süre dayanabilirdim.

Bu kararı verdikten sonra, çoğunlukla kendimden memnun bir şekilde laboratuvara doğru yola çıktım. Hayal kırıklığını ve Ina'ya duyduğum saçma özlemi görmezden geldim, bunların sadece vücudumun verdiği tepkiler olduğunu biliyordum. Bunları atlatacaktım.

İlk sesler duyulduğunda iki saat boyunca huzur içinde çalışmışım. Eski borulardan gürültüyle akan su. Boğuk bir ses hızlı, neşeli bir şarkı söylüyordu, sözlerini anlamak imkânsızdı.

Laboratuarla yan yana olan ve aralarında sadece bir duvar bulunan mutfaktan mutfak eşyaları ve tabak sesleri geliyordu.

Laboratuvarı ses geçirmez hale getirmeliydim, diye düşündüm birkaç damla dengeleyici ölçüp örneğime uygularken. Sessiz bir laboratuvar gerçekten işe yarayabilirdi, çünkü Ina'nın sesini ya da çıkardığı herhangi bir sesi her duyduğumda vücudum bir arzu patlamasıyla karşılık veriyordu.

Bu da çok rahatsız ediciydi. Bütün kanımın kafamda toplanmasına ihtiyacım vardı, sikimi ısıtmasına değil.

Yine de kendime bunun sadece vücudumun bir oyunu olduğunu ve üstesinden gelebileceğimi hatırlatıp dursam da, dişlerimi sıkıp Ina'yı görmezden gelmek için elimden geleni yapsam da, huzur bulduğum tek an onun evden çıktığı andı.

Ön kapı arkasından kapandıktan kısa bir süre sonra dikkatlice dışarı baktım ve öğle yemeğim için mutfığa yöneldim. Eşikte durdum, göğsümde suçluluk, kızgınlık ve minnettarlık karışımı bir duygu savaşıyordu.

Çünkü Ina benim için bir yemek hazırlamıştı.

Etlerle dolu kapalı bir tabak, tereyağlı bir parça taze ekmek ve yanında küçük bir kase mantar vardı.

Ve bir not.

"Yama için teşekkür ederim, takıyorum. Şimdi alışverişe çıkıyorum ve paranızı harcamaktan çekinmeyeceğim, bu yüzden kendinizi hazırlayın. Umarım verimli bir gün geçirirsiniz!"

*Sevgiler,
Eşiniz"*

İmzasına baktım, adını bile koyamadığım bir duyguyla nutkum tutulmuştu. Bu beni derinden rahatsız etti, bu yüzden görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Ama bir şey biliyordum ve bu beni çok öfkeliyordu.

Ina olması gerektiği gibi davranmadı. Neredeyse bir yıldır evli olan Grish bana karısının ilk başlarda utangaç ve kararsız olduğunu söyledi. Statüsünden emin değildi, kendi başına keşfe çıkmaktan korkuyordu ve sonunda ona kocam demesi için aylarca ikna edilmesi gerekti.

Ve işte yeni karım, cesurca evimin kendisine ait olduğunu söylüyor, paramı harcama konusunda tamamen utanmaz davranıyor ve küçük evlilik notlarını *aşk* kelimesiyle imzalıyordu.

Neden utangaç olanlardan birini almadım ki? Ona gerekli şeyleri gösterir, kasabaya alışverişe gitmesi için onu teşvik ederdim ve o da son derece mutlu olur, benimle ilgilenir ve benimle

konuşmaya bile isteksiz olurdu. Tam istediğim gibi.

Ama onun yerine, utanmaz bir cadaloz olduğu her halinden belli olan Ina'yı buldum.

Yine de aletim her zamankinden daha sert duruyordu ve tek istediğim onu kasabaya kadar takip edip yakalamaktı,

ve onu buraya getirdim, böylece onu unutulana kadar becerebilirdim. Ve onu burada tutacaktım.

Bu yüzden diğer erkeklerle göz göze bile gelmezdi.

Kendisiyle konuşulmadan önce konuşmaya ve bana yaptığı gibi erkeklerle korkunç derecede hızlı bir şekilde yakınlaşmaya eğilimli olduğu için, diğer orkların yanında ona güvenmiyordum.

"Bu sadece normal bir içgüdü," diye homurdandım onun benim için hazırladığı yemeği yerken. "İçgüdüleriyle hareket etmene gerek yok. Onu rahat bırak. Umursamayla bırak!"

Ina döndüğünde, laboratuvarımda güvenli bir şekilde saklanmış, öfkeyle notlar yazıyordum. Deneylerimin hiçbirisi zaten bildiklerimi doğrulamak dışında işe yarar sonuçlar vermiyordu ve moralim bozuktu.

Ön kapı büyük bir gürültüyle açılıp kapandığında, dışarı çıkıp sevgili karımı parçalara ayırmaya hazırdım. Ya da en azından sessiz olması için ağzını tıkayıp bağlamaya.

Bunun yerine çenemi açtım, bir ağrı kesici yuttum ve o günkü işimin raporunu yazdım. Ina'nın şarkı söyleyen sesi evin içinde hareket ederken bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu ve ben dişlerimi o kadar sıktım ki, aldığım ilaçlara rağmen gerginlik başımın ağrımasına neden oldu.

Acı içinde küfrederek laboratuvarı temizledim ve kavgaya hazır bir şekilde dışarı çıktım.

Bu kez, akşam yemeğinin nefis kokusunun amacımdan sapmasına izin vermedim. Beni delirtmeden önce Ina'ya evini göstermem gerekiyordu.

"Güzel, yemek neredeyse hazır," diye mırıldandı beni görür görmez, gülünç derecede parlak turuncu elbisesi kalçalarının etrafında sallanıyordu. "İş nasıldı?"

"Otur," diye bağırdım, kokusunun bana çarpacağı an için kendimi hazırlamıştım.

Bir an için zihnimi bulandırdı, kanın güneğe hücum etmesine ve kasıklarımın birikmesine neden oldu. Kendime kızarak homurdandım ve Ina gülümsemeyi bırakıp masaya oturdu.

Karşısına oturdum ve kendimi büyük ölçüde kontrol altına alana kadar ona baktım.

"Çıkardığın yüksek sesler işimi aksatıyor," dedim ona açıkça, masanın altında yumruklarımı sıkarak. "Bazı kurallar koymamız gerekiyor. Artık evde şarkı söylemek yok."

Ina uzun bir süre sessizce beni izledi, yüzü ifadesizdi, sonunda kollarını göğsünde kavuşturdu, göğüsleri neredeyse elbisesinin dışına taşacaktı ve çenesini yuvarladı, kızgın görünüyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve acının beni kendime getireceği umuduyla iç yanağımı ısırdım. Göğüslerinin çıplak üst kısımlarının görüntüsü zihnimi tekrar bulandırdı ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Tamam. Evde şarkı söylemeyi bırakabilirim. Karşılığında ne alacağım?" Anlayışsızca ona baktım.

"Karşılığında mı? Anladığınızı sanmıyorum. Bu ev sana ait..."

"Sana ve bana, artık senin karın olduğuma göre," dedi yumuşak bir sesle. "Tapınaktan gelen mektubum tüm haklarımı çok net bir şekilde açıkladı. Belki de evlilik hukukunu öğrenmelisin, çünkü temel bilgileri sürekli unutuyorsun *sevgili kocacığım*," diye ekledi sırtarak.

Ben sigortalarımı attırmaya hazırken, o hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bu beni daha da öfkeliyordu.

Ama o haklıydı. Ne kadar istesem de mantığa ve gerçeklere karşı gelemezdim.

"Ne istiyorsun o zaman?" Her kelimesi öfkeli bir tıslamayla sordum.

"Seninle uyumak için," dedi hemen, sırtışı yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Biliyor musun, dün gece dönüp durduğunu duydum. Pek iyi uyuyamadın, değil mi? Belki benim orada olmam durumu gerçekten iyileştirir? Denemeliyiz."

"Hayır."

Omuz silkti, hayal kırıklığına uğramıştı bile.

"Peki o zaman, sanırım ben şarkı söylemeye devam edeceğim," dedi. "Sen de kulaklarını tıkamanın bir yolunu bulabilirsin."
"Fişimi..." Devam edemeyecek kadar öfkeliydim. "Kadın, sen aptal mısın? Ben deneyler yapıyorum,

bazen uçucu maddeler kullanarak! Laboratuvarın havaya uçmaması için reaksiyonları duymak için kulaklarımı kullanmam gerekiyor!"

Ina yine omuz silktili, o kadar kayıtsızdı ki onu sarsabilirdim.

"O zaman sanırım benim şarkılarımı dinlemeye mahkûm olacaksın. Ya da çok güvensiz olduğu için laboratuvarı evin dışına mı taşıyalım?"

Ofladım, kollarımı kavuşturdum ve masanın ereksiyonumu gizlemesine şükrettim. Beni çılgına çevirse de, saygısızlığı vücudumun onu şiddetle arzulamasına neden oluyordu.

Aptal içgüdüler.

"Uyuduğum evde olması gerekiyor," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Böylece kimse bir şey çalmaya ya da örneklerimi karıştırmaya cesaret edemez. Tepkileri dinlemek için kulaklarımı kullanabildiğim sürece de güvensiz değil."

"Bana bir dakika müsaade edin."

Ina ayağa kalktı ve ocaktaki tencereleri karıştırıp ateşten almakla meşgul oldu. İşi bittiğinde, ellerini de satın almış olması gereken parlak mavi bir beze sildi, tekrar yerine oturdu ve gülümseyerek bana baktı.

"İstersen pazarlık yapabiliriz," dedi sonunda. "Örneğin, öğleden önce şarkı söylemekten kaçınabilirim ve karşılığında daha küçük bir şey isteyeceğim."

Ağır bir elimle yüzümü sildim, bitkin düşmüştüm, sikim yanmaya hazırıldı. Tek istediğim onu becermek, yemek yemek ve tekrar becermekti ama yapamadım.

Bedenimin dürtülerinin beni kontrol etmesine

izin veremezdim. "Peki. Ne istiyorsun?"

"Zaten bana borçlu olduğun bir şey. Evlendiğimizde almam gereken bir şey."

Ona aptalca göz kırptım, ne demek istediğini anlamaya bile çalışmadım. Ina kısıık bir kakhaha attı ve gözlerini devirdi.

"Bir öpücük istiyorum."

Bölüm 8

Ina

Bunu düşündü, çenesi çalışıyor, kaşları çatılmıştı. Huysuz orkum gerçekten de kötü bir ruh halindeydi ve bir parçam, o gerçekten öfkelenmeden önce bunu ne kadar ileri götürebileceğimi görmek istiyordu ama ilerlememi bozmaktan korkuyordum.

Anlaşması her neyse, onu patlatacak ve istediğim evliliğe sahip olacaktım. Çünkü dün gece aklımı başımdan aldıktan sonra onu asla bırakmayacağımı biliyordum.

Şimdi inatçılığına rağmen bunu tekrar yapmasını sağlamam gerekiyordu. Amaç buydu.

"Ve öğlene kadar şarkı söylemeyecek misin? Her gün mü?" diye sordu sonunda, bana kızgınlıkla bakarak. "Çıt çıkmayacak," diye söz verdim.

"Pekala."

Ayağa kalktı, gergin çenesinde öfkeli bir tik vardı. Sırıttım ve ben de ayağa kalktım, kalbim çılgınca çarpıyordu.

"Düzgün bir öpücük olmalı, dikkat et," diye uyardım onu, nefes nefese kalmamak için elimden geleni yaparak. "Eğer öpüşmeyi yarım yamalak yaparsan, ben de sessizlik yeminimi yarım yamalak yaparım."

Lundark homurdandı ve omzumun üzerinden bir yerlere bakarak yaklaştı. Karşılıklı durduğumuzda, vücudunun sıcaklığı çıplak köprücük kemiklerimi okşayacak kadar yakinken, Lundark tekrar homurdandı ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni kucağına aldı.

Nefes nefese kaldım ve beni mutfak tezgahının üzerine oturttu, elini saçlarıma gömdü ve başımı geriye yatırmak için çekti.

"Düzgün bir öpücük," dedi, sesi alçaldı, koyu renk gözleri yüzüme odaklandı. Nefes almayı bıraktım, büyülenmişim ve sadece ona bakıyordum, dudaklarım ayrılmıştı.

Yavaşça üzerime eğildi ve nefesimi tutmaktan başım döndü. Lundark'ın koyu yeşil yüzü görüş alanımı doldurdu ve sonunda titrek bir nefes alarak onun verdiği ılık havayı içime çektim.

Çok gergindim, atan nabzımın, dokunuşunun, nefesinin ve beliren varlığının çok farkındaydım, dudaklarımı yaladım ve yüzünün artık çok yakın olmasına, dünyayı gizlemesine, dudaklarının dudaklarımın üzerinde gezinmesine rağmen gözlerimi açık tuttum.

Zaman yavaşladı ve dokunma eksikliği, ağzını biraz daha aşağı indirirse neler olabileceği vaadi işkenceydi. Göğsümde bir davul sesi, çok yüksek, çok boğucu.

Buna dayanamadım. Küçük, yalvaran bir sesle yüzümü yukarı kaldırdım ve dudaklarımız buluştu.

Lundark beni yavaşça öptü, kocaman eli başımı kavradı, dudakları sıcak ve sertti. O yönetti ve ben de karşılık verdim, tüm vücudum onun dokunuşuyla canlandı, ağızlarımızın okşaması enfes, rüya gibi, lezzetli...

Tadı bir çeşit ot gibiydi, baharatlı ve sıcaktı ve dilini yavaşça ağzıma bastırduğunda, boğuk bir zevk sesi çıkardım, ondan daha fazla tattım. Derin bir hırıltıyla cevap verdi ve bacaklarımın artık iyice ayrıldığını ve tezgahın en ucunda oturduğumu fark ettim, o bacaklarımın arasındaydı, kasıkları içime doğru bastırıyordu.

Bariz arzusuna, yalvaran inlemelerime rağmen hızlanmadı ya da beni uzaklaştırmadı.

yatak odasına. Beni o kadar yavaş, o kadar derinden öptü ki, sanki benim tadımı ve hissimi hafızasına kazıyor gibiydi.

Sabırsızca inledim, bacaklarımı onun etrafında kilitlemeye çalıştım ve yanağına uzandım, pürüzsüz teni parmak uçlarımda altında elektriklendi.

Lundark geri çekildi, gözleri karanlıkta parlıyordu, dudakları ayrılmıştı.

Ona uzandım, başka bir öpücük için onu geri çekmeye çalıştım, ama bir adım geri gitti, sonra bir adım daha. Tökezlediğinde küfretti, kalçası masanın köşesine çarptı.

Sonra döndü ve tek kelime etmeden bahçeye doğru yürüdü.

Orada aptal aptal oturuyor, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Çünkü beni istediğini biliyordum, bu çok açıktı. Ben onun karısıydım ve bedenim üzerinde her türlü hakkı vardı. Peki neden beni almadı?

Bir tencerenin üzerinde aceleyle takırdayan bir kapağın sesi beni ayılttı ve yüksek tezgahdan aşağı kaydım, ayaklarım yere çarptığında irkildim. Güvecin taşmasını önlemek için ocakları hızla kapattım ve Lundark'ın hemen dönmesini umarak masayı hazırladım, böylece yemeği servis edebilir ve sorunun ne olduğunu öğrenebilirdim.

Ama o hiç gelmedi. Yemeğimi tek başıma yedim ve sonra yemeği kaldırdım, onun porsiyonunu tabağında soğuk bir şekilde bıraktım ve bir kapakla kapattım. Hayal kırıklığına uğramış ve kafam karışmış bir şekilde yattım ve ertesi sabah uyandığımda canım şarkı söylemek bile istemiyordu.

En azından uygun olan buydu.

Takip eden yedi gün kafa karışıklığımı ve hayal kırıklığımı daha da artırdı. Lundark her gün çalışıyordu, ben evdeyken laboratuvarından çıkmıyordu ve akşamları yemeğe oturduğumuzda sohbet etme girişimlerine homurdanarak ve omuz silkerek cevap veriyordu.

Yedi gün boyunca benimle her gün tam olarak iki kelime konuşmayı başardı. Akşam yemeğinden sonra bana teşekkür etmek dışında başka bir şey söylemedi.

O uyurken yatağına girmek ya da o çalışırken laboratuvarına dalmak gibi sert bir şey yapmaya hazırdım ama içimden bir ses bunların hiçbirinin bana yardımcı olmayacağını söylüyordu. Onu daha fazla yabancılaştırmak istemedim.

İç çekerek, en iyi hareket tarzının onu beklemek olacağına karar verdim. O öpücükle elimi bir şekilde fazla zorlamıştım ve bu yakınlık onun geri çekilmesine neden olmuştu.

Ama Tanrım, öpücük buna değmişti!

Sadece benim için daha fazla öpücük olmasını diledim. Daha fazla seks. O noktada kocamla basit bir sohbet bile beni memnun ederdi. Kasabada konuşacak bir sürü insan olmasına rağmen, ork ve insan esnaflar, çok sevdiğim fırıncı ve bazen sadece gülümsediğimde beni selamlayan yoldan geçenler gibi, hala Lundark'ı özliyordum.

Umudumu kaybetmeye başlamıştım ki bir gün kız kardeşimden bir mektup geldi. Ona yazmış ve postayla göndermişim, iyi olduğumu ve iyi bir kocam olduğunu garanti ediyordum. Lundark'la evlendikten sonra tapınaktan aldığı parayla artık bana bir cevap gönderebilecek durumdaydı.

Mektup, kocamın iğrenç davranışlarına rağmen beni umutlandırdı. Yaptığı bir şeyle ilgili şaşırtıcı bir haber taşıyordu ve Lundark'ın davranışları ışığında buna inanmayarak iki kez okudum.

Ama kız kardeşim bana asla yalan söylemezdi, bu yüzden ona inanmaktan başka çarem yoktu.

O akşam yemekte mektubu çıkardım ve Lundark'a sert bir bakış fırlattım. Surat asma günleri sona ermişti. Onu konuşturacaktım.

"Kız kardeşim bana yazdı, biliyorsun. Kocasının ve çocuklarının iyi olduğunu bilmek seni mutlu edecek. Daha büyük bir eve taşınıyorlar. Bebek de iyi gidiyor. Ebenin tahminine göre bir ay sonra doğacak."

Bir homurtu. Tabağına hafif bir çatal sürtünmesi. Bakış bile atmadı.

"Rilla ona bir paket gönderdiğinizi de söyledi."

Durdu, inatla tabağına bakıyordu ve ben de acımasızca gülümsedim. En azından dikkatini çekmiştim. "Peki, bunu bana açıklayacak mısın?"

Bir an için, doğrudan sorumu gerçekten görmezden geleceğini düşündüm ve kendimi onu büyük bir şekilde azarlamaya hazırladım. Ama bir anlık gergin bir sessizlikten sonra Lundark nihayet bana baktı, yüzü kapalıydı.

Savunmaya geçmiş gibiydi.

"Bana doğum kontrol bantlarının kız kardeşinin ihtiyacı olduğunu söylemiştin. Eğer haddimi aştıysam, bu senin hatan."

Sırıttım, duruşu beni zerre kadar korkutmuyordu.

"Haddini aştı mı? Lundark, sevinçten deliye döndü! Sana şükranlarını sunduğunu ve eğer erkek olursa çocuğa senin adını vereceğini söyledi. Gerçi bana da aynı sözü verdiğiinden ve şimdi üç kızı olduğundan, hiçbirinin adı Ina olmadığından sözlerine pek itibar etmezdim. Ama kız kardeşim böyle işte, mutlu olduğunda hep çılgınca sözler verir."

Lundark yemeğine geri döndü, gözleri tekrar tabağındaydı ama yanaklarını daha koyu yeşil bir allığın boyadığını gördüm. Memnun olmuştu.

"Ben de sana teşekkür etmek istiyorum. Söylediklerime dikkat ettiğini hiç düşünmemiştim ve..." Ama ben devam etmeden önce sertçe başını kaldırdı ve sözümü kesti.

"Her sözünü duyuyorum. Dikkat etmemek mümkün *değil*."

Gözlerindeki yoğun bakışı görünce duraksadım. Yine kızgın görünüyordu ve nedenini anlamamıştım. "Peki, bu kötü bir şey mi?" Sonunda sordum. "Konuşkanlığım yüzünden azar işittim, bu doğru, ama çoğunlukla,

Bence insanlar bundan hoşlanıyor. Özellikle de kendileri pek konuşmayanlar."

Lundark'ın ağzı en ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kalbim zaferle çılgınca çarptı. Hâlâ tam bir gülümseme değildi ama yine de bir zaferdi.

"Sana konuşmayı kesmeni söylesem, karşılığında çirkin bir şey talep edersin. Hayır, istediğin kadar konuş. Tatsız bir şey değil."

Kendimi tutamadım, güldüm, huysuzca yaptığı neredeyse iltifat beni sersemletti. İlk kez yaptığım bir şeyin hoş karşılanmadığını söylüyordu ve ben de bunu elimden geldiğince kutladım.

"Bana övgüler yağdırmayı kes, beni şımartacaksın!" Arsız bir sırtışla itiraz ettim ve Lundark başını salladı, dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi vardı.

Böylece sessizlik bozuldu ve kendimi yeniden umutlu hissettim. O kadar umutluydum ki, ertesi gün solmuş çiçekleri atma zamanı geldiğinde, bahçede yetişen güzel, gümüşü çiçeklerden büyük bir buket topladım.

İyi bakılmış, otları ayıklanmış ve düzenli olarak sulanmış görünüyorlardı ve bu da bana orkumun en sevdiği çiçekler olduklarını düşündürdü.

Ama akşam yemeğinde buketi gördüğünde hiç mutlu olmadı. Çok öfkeliydi. "Ina! Ne yaptın sen?!"

Bölüm 9

Lundark

Buna inanamadım. Elimdeki lunaderia çiçeklerinin yaklaşık yarısını kesmişti ve henüz tam çiçek açmamışlardı. Bu da tümünün işe yaramaz olduğu anlamına geliyordu. Çiçekleri şimdi kurutsam bile, erken hasat yüzünden tesirleri büyük ölçüde etkilenecekti.

Ina en azından utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Yani... çiçekleri mi? Onları sevdiğini sanmıştım. Özür dilerim..."

"Olmalısın!" Çılgılık attım, sesim o kadar yüksekti ki irkildi. Anında suçluluk duygusuna kapıldım, sesimi alçalttım ama hâlâ öfkeliydim. "Onlar şifalı bitkiler ve yetiştirmesi çok zor. Az önce stoğumun yarısını mahvettin!"

Ina'nın suçluluk duygusu ve korkusu bir anda silinip gitmişti. Koşarak yanıma geldi, elini koluma koydu ve gözleriyle yüzümü aradı.

"Tıbbi mi? Hasta mısın? Ben... Ben senin ilacını mı bozdum? Tanrım, Lundark, çok üzgünüm..."

"Hayır," diye araya girdim, bu kadar endişeli olmasından nefret ediyordum. Sanki ölmek üzere değildim. "Sadece dürtülerimi kontrol altına almak için kullandığım bir bitki."

Ne söylediğimi çok geç fark ettim. Onu rahatlatmak için acele ederken ona gerçeği söylemiştim ve şimdi Ina'nın kafası karışmış görünüyordu, sıcak, tatlı eli bana artan bir şüpheyile bakarken uzaklaşıyordu.

"Dürtüler," diye tekrarladı. "Yani... seks yapmak gibi mi?"

Dişlerimi sıktım ve başımı salladım, çünkü artık çok geçti. Ona gerçeği söylemiştim ve bunu örtbas etmek için asla yalan söylemeyecektim. Benim kitaplarımda ihmal sorun değildi. Yalan söylemek değildi.

"Neden..." O kadar kaybolmuş, kafası o kadar karışmış görünüyordu ki dişlerimi sıktım, ona kızdığımın daha fazla kendime kızdım. "Onlara neden ihtiyacın var? Ben buradayım."

Bir adım geri çekildi ve ben telaşla yaralandığını fark ettim. Alt dudağı titriyordu, bana bakarken iri gözleri parlıyordu, küçük elleri titreyen yumruklar halindeydi.

"Ben... Yani..."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Her nasılsa, öfkemin kaynağı olan mahvolmuş bitkiler, Ina'nın incinmiş duygularının yanında sönük kalıyordu. Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde beni izlerken, artık neden kızgın olduğumu ya da en başta neden umursadığımı bilmiyordum.

Sadece ağlamamasını istedim. Ve bu çok saçmaydı.

"Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun ve bundan nefret ediyorum," dedim sessizce, daha iyi, daha mantıklı bir neden sunmaya çalışamayacak kadar kendi duygularıyla kafam karıştığında gerçek ortaya döküldü.

"Kontrol mü?" diye sordu, sesi boş geliyordu. "Kontrol edecek ne var ki?"

Ona bakakaldım, sorusu karşısında şaşkına dönmüştüm. O böyle sorunca, birdenbire verecek bir

cevabım kalmamıştı. Tüm mantıksal argümanlarım, tüm nedenlerim ve sonuçlarım bir şekilde yetersiz görünüyordu.

Ona cevap veremedim.

"İşime odaklanabilmem gerekiyor," dedim sert bir şekilde ve bu doğru olsa da, bu şekilde konuşmaktan nefret ediyordum.

Kulağa huysuz ve yetersiz geliyordu. Belki de Ina'nın gözleri bu kadar ıslak olmasaydı, dudakları bir mutsuzluk ifadesiyle aşağıya çevrilmeseydi, belki o zaman kulağa doğru gelebilirdi.

Zaten kendi tartışmamdan nefret ediyordum ve onun tepkisi, gözlerinde parlayan öfke, onun da bundan nefret ettiği anlamına geliyordu.

"Saçmalıyorsun," dedi, sesi alçaktı. "Ben buradayım. Başından beri açıkça söyledim: Neye ihtiyacın varsa yapacağım. İyi bir eş olmak istiyorum. Ve sen sanki... sanki ben sadece sana sorun çıkarmak için buradaymışım gibi davranıyorsun. Ben senin tarafındayım. Ama belli ki sen benim tarafımda değilsin."

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden sadece onu izledim, içimde korkunç, batan bir his toplanıyordu. Beni şimdi terk edecekti. Herkes gibi o da benim çok meşgul, çok asosyal, sahip olmaya değmeyecek kadar suskun olduğuma karar verecekti.

Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

"İşim bitti," dedi Ina, şüphelerimi doğrulayarak. "Denedim, ama bu açıkça takdir edilmedi. Şu andan itibaren istediğin gibi olacağım. Sessiz, bastırılmış. Beni fark etmeyeceksin bile. Umarım en azından bunu kabul edebilirsin."

Döndü, ocağı kapattı ve uzaklaştı.

"Afiyet olsun," dedi eşiği geçip merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce.

Kendimi silkeledim ve kaşlarımı çatarak onu izledim. Yani gitmiyordu. Ama... denemeyi bırakacak mıydı? Bukete baktım, *lunaderia*'nın çiçek olmayan bir şekilde sunulduğunda gerçekten güzel göründüğünü kabul ettim.

Standart bir kap, iki kişilik yemek masamızın tam ortasında duruyordu. Yemek nefis kokuyordu, tabağımı aldım ve zengin yahniden bir porsiyon alarak üzerine döktüm.

Ina, kendi deyimiyle, denemişti. Tüm o şakaları, takılmaları, beni yarı sinirlendiren yarı memnun eden tüm o şeyler... Bu onun çaba göstermesiydi.

Ve şimdi, duracaktı. Memnun hissetmeye çalıştım, çünkü bu en başından beri istediğim şeyi elde edeceğim anlamına geliyordu: huzur ve sessizlik ve sadece ona ihtiyacım olduğunda yanımda olan bir eş.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım sonuçtan mutlu olamıyordum. Birincisi, onu yatağa bile götüremiyorsam bir eşin bana ne faydası vardı? Yapabilirdim, ama bir kez başladığımda.

Sadece ona odaklanacaktım. Şimdiden Ina'dan başka bir şey düşünmek çok zordu ve o benim yatağımda bile uyumuyordu.

Mükemmel güveçten bir ısırik aldıktan sonra hayal kırıklığıyla başımı salladım ve onu düşüncelerimden uzaklaştırarak yemeğe odaklandım. Belki de her şey daha iyisi içindi ve birkaç gün içinde yeni düzenin değerini anlayacaktım.

Tabii gerçekten buna bağlı kalırsa. Ina'nın fark edilmemek için ne kadar çabaladığını düşündüğümde ağzımın kenarlarında acımasız bir gülümseme belirdi. Parlak kıyafetlere, güzel çiçeklere ve yüksek sesli şarkılara olan tutkusuyla konuşkan, zeki Ina.

Yakında pes eder ve kendine gelirdi. Ve benim de endişelenecek bir şeyim kalmazdı.

Ama günler geçtikçe, Ina sözünü tuttu. Şarkı söylemeyi tamamen bıraktı, sadece sabahları değil. Öğle yemeği için laboratuvarından çıktığımda mutfakta onunla karşılaştığımda yere bakıyor ve beni yalnız bırakıyordu.

Akşam yemeklerini benimle yemezdi. Çiçeklerle ilgili kavgamızdan beri, masayı sadece Ben.

Kendimi bir şeyler almak, bir şeyler atıştırmak ya da sadece oturmak için laboratuvarından daha sık çıkarken buldum.

bahçede. Ama Ina ne zaman beni görse, tek kelime etmeden çekip gidiyordu. O bunu yaptıkça ben daha da sinirleniyordum ve kendimi bile anlamıyordum.

Bana tam olarak istediğim şeyi verdiği halde neden onu arıyordum? Neden onunla konuşmak istedim ki?

Bir buluşa yaklaşıyordum, irilyum için güçlendirici bir madde olarak yeni bir alaşımı test ediyordum. Amaç portalları daha dayanıklı hale getirmektir, böylece sadece iki yıl yerine on yıl dayanabileceklerdi ve eğer başarırısam, patent beni ve Ina'yı ömür boyu destekleyecekti.

Zihnimin derinliklerinde ona çalışmaya devam etmemin ne kadar önemli olduğunu, sadece işimi yaptığım için beni cezalandırmaması gerektiğini anlattım ama ona hiçbir şey söylemedim.

Çünkü beni gerçekten cezalandırmıyordu. Sadece istediğimi yapıyordu.

Ne kadar uzun sürerse, o kadar aptal ve eşek gibi hissediyordum, ama yaptığım pisliği nasıl düzelteceğimi bile bilmiyordum.

Ta ki bir gün Ina'nın açık bir pencereden komşusuyla konuşmasına kulak misafiri olana kadar.

"Gezici kütüphane mi?" diye sordu, sesi heyecanlıydı. "Gerçekten mi? Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum! Okuyacak birkaç kitap almak için can atıyordum. Ne zaman geleceğini söylemişsiniz?"

Komşunun cevabını duyamadım ama Ina'nın hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Oh, sanırım iki ay daha bekleyebilirim. Teşekkür ederim!"

Kitaplar. Kitap istiyordu. Ve laboratuvarımın kapısının arkasında kilitli, her türlü metinden oluşan bir kütüphanem vardı. Elbette laboratuvara girmesini yasaklamıştım ama kütüphane ayrı bir odaydı. Örneklerimi karıştırmayacağına güvenebilirim, ki güvenebilirdim, çünkü Ina henüz ona güvenmemem için bir neden göstermemişti, belki kütüphaneyi kullanmasına izin verebilirdim.

Hemen yanına gittim. Oturma odasıdaydı, rafların tozunu alıyordu ama beni görür görmez gitmek için döndü.

"Bekle!" Panikle çok yüksek sesle bağırdım. "Yani... Dur, lütfen. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ina'nın omuzları rahatlamış gibi biraz sarktı ve yüzünde kibar bir gülümsemeyle bana döndü. "Evet? Ne oldu?"

Bir an orada öylece durdum, yüzünün bana dönük olduğunu, gözlerinin berraklığını ve doğrudan bana baktığını içime çektim. Bakışlarının etkisi bana bir yumruk gibi çarptı ve onun tarafından görülmenin basit gerçeğini ne kadar özlediğimi fark ettim.

Boğazımı temizledim ve kendime gelmeye çalıştım. Çünkü hissettiklerim çok saçmaydı. Nasıl bir erkek, sadece bir aydır tanıdığı eşinin kendisine bakması karşısında duygusallaşabilirdi ki? Bu duygu aşırı görünüyordu.

"Tamam," diye homurdandım ve arkamı döndüm.

"Benimle gel." Onu laboratuvara götürdüm ve kapıyı onun için açık tuttum.

"İlerideki bu alan benim çalışma alanım," dedim laboratuvarı göstererek. "Hâlâ buraya gelmeni istemiyorum, tamam mı? Ama beni takip edersen..."

Küçük bir koridordan kütüphaneye doğru yürüdüm. İçeri girdim ve Ina eşikte durdu, gözleri geniş ve yıldızlarla doluydu.

"İstedığın kitabı alabilirsin," dedim huysuzca, yüzündeki sevinçli ifadeden fazla memnun olmamaya çalışarak. "Sadece onları uygun yerlerine geri koy. Raflar önce yazara sonra başlığa göre alfabetik olarak düzenlenmiştir."

Ina tek kelime etmeden bir rafa doğru süzüldü ve parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirdi. Göğsüm sevinçten kabardı ve onun profiline bakmaya devam ettim, kızaran yanakları ısıltılı gülümsemesiyle daha da dolgunlaşmıştı.

Ve o orada durup başlıkları okurken, kütüphane onun kokusuyla doldu ve ben gözlerimi kapadım, tepkimi kontrol altına almak için çenemi sıktım. Çünkü haftalarca sessiz kaldıktan, onu

neredeyse hiç görmedikten sonra bedenim öfkeden kudurmuştu.

Onu istiyordu ve arzumun gücü beni tamamen yoldan çıkardı.

Ina raftan rafa süzölüp, açıklamaları okumak için kitapları çekerken, ben de

Kendimi tekrar kontrol altına aldım. Ama bu imkânsızdı. Onu istiyordum ve eğer o anda bana dönüp bir şey talep etseydi, dünyayı ayaklarının altına serer ve onu yatağa götürürdüm.

Ama yapmadı. Ina'nın omuzları yeniden dikleşti ve kollarında iki ork biyolojisi ders kitabıyla bana döndüğünde yüzündeki kibar, kapalı ifade beni bir tokat gibi soğuttu.

"Teşekkür ederim. Dünyanız hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum, bu yüzden bu çok yardımcı oldu. Şimdi gideceğim, böylece siz de işinize dönebilirsiniz."

İç çalkantılarımdan sıyrılmış ve tepkisiyle kafası karışmış bir halde, beni yalnız bırakarak dışarı çıkarken onu durdurmadım.

Çünkü yapması gereken... Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordum ama biraz yumuşamasını bekliyordum. Ona istediği bir şeyi vermiştim. Benden kaçmaya devam etmesini istemediğimi anlamalıydı.

Ama yapmadı.

Ya da belki de öyleydi. Ina kalın kafalı değildi. Ne yapmaya çalıştığımı biliyordu. Ve bana bunun yeterli olmadığını söyledi.

Bölüm 10

Ina

Lundark'ın davranmamı istediğini düşündüğü şekilde davranmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Her sabah, bir gün daha görünmezmişim gibi davranacağım düşüncesiyle sinirli ve hüsranla uyanıyordum. Ama bu gafil aptala bir ders verilmesi gerekiyordu ve kendime bunun uzun bir oyun olduğunu hatırlattım.

İstedini düşündüğü şey olmalıydım, çünkü ona ne kadar büyük bir göt olduğunu göstermenin tek yolu buydu.

İkimizi de perişan etmesine rağmen.

O kütüphaneden çıkmak neredeyse imkânsızdı. Yüzündeki ham özlemi, vücudundaki gerginliği, çok ihtiyacım olan ereksiyonu gördüm ve yine de ayrıldım.

Çünkü kütüphanesini kullanmam için beni davet etmesi hoş bir jestti ve beni önemsedini gösteriyordu ama yine de beni reddetme şeklini ortadan kaldırmıyordu. Bana ve daha da önemlisi kendisine, bana ihtiyacı olduğunu söyleyene kadar onun kurallarına uyacaktım.

Şarkı söylemek yok. Dikkat dağıtmak yok. Bırakalım çalışsın.

Ancak bunu patlamadan daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyordum. Eğer yakında aklını başına toplamazsa, muhtemelen onun üzerine atılacaktım ve bu her ne kadar tatmin edici olsa da, ilişkimizin bu şekilde yürümesini istediğimi sanmıyordum.

Onun aptalca davranması ve benim çılgılık atmamla. Hayır. Dayanmak ve sonunda anlayacağını ummak zorundaydım.

Ertesi gün güne başlamak için mutfığa gittiğimde Lundark'ı orada görünce şok oldum. Genellikle sabahın köründe kalkar, kahvesini ve kahvaltısını yapar, etrafı temizler ve laboratuvara giderdi. Ama o gün onu mutfakta mis kokulu kahvesini yudumlarken buldum.

"Günaydın," diye temkinli bir şekilde onu selamladım.

Lundark her zamanki homurtusuyla cevap verdi ve ben hayal kırıklığı içinde iç çektim. Ama bir an sonra başını kaldırdı, kaşları çatılmış, gözleri bana dikilmişti.

"Günaydın."

Gülümsememi gizlemek için arkamı döndüm, bu küçük gelişmeden dolayı çok heyecanlanmışım. Sabahları ya da beni her gördüğünde beni hiç doğru dürüst selamlamamıştı, bu yüzden bu büyük bir zafer gibi görünüyordu. Sadece basit bir "günaydın" olsa bile.

Nihai hedef, birlikte geçirdiğimiz bir gecenin ardından uyandığımızda bunu bana yatakta söylemesiydi. Küçük adımlar.

"Kitapları beğendin mi?" Karşısına oturduğumda Lundark sordu, kahve fincanım önümde buğulanıyordu.

Bu sefer gülümsememi gizlemedim. Onun ilgisine aç bir şekilde, kitaplardan birinin ilk iki bölümünü okurken edindiğim izlenimlerimi detaylı bir şekilde anlatmaya başladım; bu bölümde Değişim'den önce ork dünyasındaki yaşamın evrimi ele alınıyordu.

"Ama gerçekten öyle miydi? Kesin mi?" On dakika sonra hesabımı bitirdim ve

Lundark beni ilgiyle izledi, belli ki uzun konuşmamdan yorulmamıştı.

"Şey, hiçbir şey kesin değil. Evrim yolları teorisi, Değişim'den kurtulan yazılara dayanıyor. Ork bilginleri eski dünyamızda çıkardıkları kemikleri ve kalıntıları tarif ettiler, bu yüzden geçmişe dair sahip olduğumuz her türlü görüntü belirsiz. Çünkü sadece belirli türdeki materyaller incelenip sınıflandırılabilir kadar uzun süre hayatta kalabildi."

"Ve bunu burada inceleyemezsiniz, çünkü Değişim sırasında Alia Terra'ya sadece toprağın üst katmanları getirildi," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Bu yüzden eski dünyanızdan bitkiler ve bazı hayvanlar var ama toprağın derinliklerine gömülü fosiller yok."

Lundark başını salladı ve sonra... Kalbim durdu çünkü gerçekten gülümsedi. Tam olarak değil, hiçbir şekilde geniş bir gülümseme değildi, ama bu ondan aldığım ilk gülümsemeydi ve bende uçma isteği uyandırdı.

Huysuz yüzü değişti, gözlüklerinin arkasından gözleri keyifle kırıştı ve beyaz dişlerini bir anlığına yakaladım. Enfes görünüyordu, çok yakışıklıydı ve ağlamak istedim.

O benimdi. Ama yine de hiç öyle hissettirmiyordu.

"Evet, çok doğru. Seni bir bilim adamı yapacağız," dedi, hâlâ gülümseyerek.

"Sadece kitabınızda okuduklarımı tekrarladım," dedim yüzüm kızararak, çünkü ben asla onun gibi bir bilim insanı olamayacaktım.

Öğrenmek için her zaman çok fakir olduğum bazı zanaat ve meslekleri keşfetmek istiyordum. Dokuma, nakış ya da belki çiçekçilik gibi. Güzel şeyleri severdim ve hayatımda her zaman güzellik eksikliği vardı.

Bu yüzden masamın üzerinde her zaman çiçekler bulundurur ve insan giysileri satan dükkândan bulduğum en güzel elbiseleri alırdım. Artık yapabildiğime göre, kendimi güzelliklerle çevreleyecektim.

Lundark da projemin bir parçasıydı. Her gün onun gülümsemesini görüyordum.

Lundark, "Herkes bu kadar mükemmel bir hafızaya sahip değil," dedi. "Bir kez okuduğunuz bir şeyi tekrar etmek alay edilecek bir yetenek değildir."

"Teşekkür ederim."

"Bugün için planların nedir?" diye sordu ve neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Benim günümle zerre kadar ilgilenmemişti. Para kasasını dolu tutmak dışında, Lundark çalışırken benim kendi hayatım olduğunu bile bilmiyor gibiydi.

Yaşadığım şoku atlattıktan sonra "Her zamanki gibi" dedim. Boş bakışları karşısında açıklama yaptım: "Çamaşır yıkamam gerekiyor ve sanırım ondan sonra kasabaya gideceğim. İyi ekmek pişirebilirim, ama fırıncının ekmekleri çok güzel, o yüzden biraz alacağım. O meşgul değilken, öğleden biraz önce geleceğim, böylece biraz konuşabiliriz. Ondan fırıncılık sırlarını öğrenmeye çalışıyorum."

Lundark kaskatı kesildi, gözleri kısıldı ve ben de şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Fırıncı. Agran'ı kastediyorsun."

Omuz silktim, şaşırmadım. Agran yetenekli bir fırıncı ve gerçekten dost canlısı bir orktu. Kasabaya her gittiğimde onunla konuşurdum ve her zaman son derece kibardı.

"Şey, evet. Sanırım biz arkadaşız. Bana her zaman en iyi dedikoduları o verir," dedim.

"Evlenmemiş erkeklerle konuşmamalısın," diye homurdandı Lundark, gözleri gürleyerek. "Yalnızken olmaz."

"Affedersiniz?"

Kendimi toparladım, sandalyemde daha dik oturdum ve öfkeyle ona baktım. Lundark öfkeliydi, çenesi sıkılmıştı, şakağında öfkeli bir tik titriyordu.

"Beni duydunuz. Evlenmemiş erkeklerle konuşmayacaksın. Bu son."

Acı acı güldüm, haftalardır biriken gerginlik ve kırgınlık kontrol edemediğim bir patlamaya dönüştü. Sonunda çığlık atacaktım. Büyük bir atılım yaptıktan hemen sonra.

Lanet olası kocam.

"Biliyor musun? Saçmalıyorsun!" Sandalyem sallanana kadar şiddetle ayağa kalkarak söyledim.

"Sessiz kalmamı ve seninle konuşmamamı mı istiyorsun? Şimdi de bana başkalarıyla konuşmama izin olmadığını mı söylüyorsun? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun! Neden beni bir kafese kilitlemiyorsun? Bu daha etkili olurdu!"

Öfkeyle homurdandı, konuşmak için ağzını açtı ama ben daha bitirmemiştim.

"Yani, bu kadar mı? Bir gecelik harika bir seksle aklımı başımdan alacaksın ve sonra bana sahip olamayacağına mı karar vereceksin? Sonra da - lanet olası dahi - başka kimsenin de bana sahip olamayacağını mı söylüyorsun? Uyan artık! Ben senin oyuncağın değilim! Beni reddedip sonra da bana sahip olamayacağımı söyleyemezsin..."

Ama Lundark ayağa fırlayıp sandalyesini öyle bir geriye fırlattı ki, sandalyenin bacağı büyük bir gürültüyle kırıldı. Sertçe nefes aldı, yüzü mutlak bir öfkeyle buruşmuştu.

"Bana diyorsun ki sen... Sen..." Hırladı, tam bir cümle bile kuramayacak kadar öfkeliydi. Ne düşündüğünü anladım ve alayla güldüm.

"Sakin ol. Sana sadık biriyim ve hep öyle kalacağım." Homurdandım ve ona bakamayacak kadar kızgın bir şekilde arkamı döndüm. "Ama kiminle istersem onunla konuşurum. Her iki şekilde de umurunda olmamalı. Çünkü bunu değerli laboratuvarından uzakta yapıyorum ve senin için önemli olan tek şey de bu."

Mutfaktan öfkeyle çıktım ve bahçenin en uzak köşesine, uzun bir ağacın altında duran sağlam, eski bir bankın olduğu yere saklanana kadar yürümeye devam ettim. Şimdi çiçek açmıştı, yumuşak, sarkık dalları hafif rüzgarda sallanıyordu.

Yoğun ve meyvemsi kokuyu içime çektim ve çenemi ve avuçlarımı gevşeterek kuvvetle nefes verdim.

Neden neredeyse her konuştuğumuzda kavga ediyorduk? Bunu anlayamıyordum. Tapınaklar çiftleri genetik olarak eşleştiriyor ve eşleşmeler sadece sağlıklı bebekler yapmak için değil, aynı zamanda birlikte iyi bir yaşam için de uyumluluk vaat ediyordu.

Ve yine de... işte buradaydık.

İçimi çektim, iri kanatları ses çıkarmadan hareket eden, şaşırtıcı derecede mavi bir kelebeğin havada tembelce süzülüşünü izledim. Yavaş yavaş öfkem yatıştı ve artık kızgın değildim.

En çok da yenilmiş hissediyordum. Çünkü ne yaparsam yapayım, Lundark'ı ne kadar akıllıca yönetmeye çalışırsam çalışayım, işe yaramıyordu.

Belki de onu idare etmeyi tamamen bırakmalı ve sunduğu şeyi kabul etmeliydim. İstikrar, zenginlik, rahatlık.

İçimi çektim, alçak bir dalı burnuma götürdüm ve yüzümü çiçeklere gömdüm.

Bu şeyler asla yeterli olmayacaktı. Beni sevecek bir koca istiyordum. Ve resmen bir kocam olsa bile, hala gerçekten benimmiş gibi hissetmiyordum.

Sonsuza dek onun olmaya kararlı olmama rağmen.

Bölüm 11

Lundark

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak Ina'nın ardından bakmaya devam ettim. Onun başka bir erkekle birlikte olabileceği düşüncesi bile beni öfkeden kör etmişti ve ben daha bunu doğru düzgün ifade edemedim, o benim öfke kaynağımı vurdu.

Sana sadık biriyim ve hep öyle kalacağım. Bu beni rahatlattı, çünkü onun sözüne güveniyordum. Yine de, göğsümdeki öfkeli, sahiplenme hissi yatışmadı. Aksine daha da güçlendi ve beni bir şekilde ona sahip çıkmaya, onun bana ait olduğunu herkese göstermeye itti.

Böylece kimse ona dokunmayı düşünmezdi bile. Ya da ona dostça bir ilgiden daha fazlasıyla bakmazdı.

Kırık sandalyeyi tekmeledim. Agran'ın Ina'nın vücuduna bakması, onunla konuşurken bakışlarının göğüslerinde ve kalçalarında gezinmesi fikri beni çılgına çevirdi. Ama bu konuda ne yapabilirdim ki? İsteddiği kişiyle konuşabileceğini söyledi ve sonra işle meşguliyetimi yüzüme vurdu.

Umursamamam gerektiğini söyledi.

"Şansına küs *karıcığım*," diye mırıldandım hiddetle ve sandalyenin parçalarını toplayıp dışarı attım. "Önemişiyorum. Hem de çok önemişiyorum."

Dağınıklığı giderdikten sonra marangozumu arayarak bir sandalye daha sipariş ettim ve ardından işime odaklanmaya çalıştım. Ancak sabah yeni örneklerle başlamamıştım, Ina'yı bekliyor ve rutinimdeki değişiklikten hoşnutsuz olmamak için elimden geleni yapıyordum.

Ve şimdi, tüm günüm paramparça oldu.

Sonunda oturup dosyalarımı düzenledim, zaten yeterince düzenliydi ama daha verimli bir şekilde rafa kaldırılabilirdi. Evden gelen sesleri dinlemeye devam ettim, bunu neden yaptığımın farkında bile değildim, ta ki ön kapı Ina'nın gidişini haber verecek şekilde kapanana kadar.

Elimdeki dosyayı bıraktım ve peşinden koştum. Bana itaat etmeyi reddettiğine göre, kimsenin ona bakmadığından emin olmak için başka bir yol bulmam gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ina ona yetiştiğimde sordu, uzun adımlarımı hemen onun hızına göre ayarladım. "Yardıma ihtiyacım yok. İşinin başına dön."

Dişlerimi sıktım ve ellerimi bükerek öfkeli bir karşılık vermeyi yuttum. Kızgın ve umursamazdı. Ama bir şeyleri düzeltmek istiyordum ve bu da öfkemi kontrol altında tutmam gerektiği anlamına geliyordu. "Karımla yürümek istiyorum."

Bu bir suç mu?"

Kaşları yukarı kalkmış bir halde inanmayarak başını kaldırdı, ben de yüz ifadesini görmezden gelerek omuz silktim. "Peki," dedi Ina sonunda, derin bir iç çekerek. "Başka erkeklerle yakınlaşmadığımdan emin olmak istiyorsun,

Değil mi? Endişelenmene gerek yok dedim. Ama bana güvenmiyorsan..."

"Biliyorum," diye araya girdim. "Ama böyle güzel bir kadın gördüklerinde umutlanmamaları konusunda *onlara* güvenmiyorum. Onlara neyin ne olduğunu göstermem gerekiyor."

"Güzel mi?" Ina yüzünde memnun bir gülümsemeyle sordu. "Bana hiç seslenmedin..."

"Evet, öylesin," dedim, sesim amaçladığımdan daha hırçın çıkmıştı. "Güzelsin. Arzulanan. Konuşması ilginç. Bu yüzden kimsenin aklına bir şey gelmediğinden emin olmam gerekiyor." "Peki, bu durumda..."

Ina yüzünü yukarı çevirdi, güzel, ışıltılı gülümsemesi bana bir ışık huzmesi gibi çarptı. Elime uzandı, parmaklarını benimkilere bastırdı ve aniden el ele tutuştuk.

Başımı eğdim, göğsümde sıcak, hoş bir his yayılırken bile kızarmamı gizledim.

Yavaş yavaş yürüdük ve Ina bana kasabada tanıştığı insanlardan, onu kahve içmeye davet eden bir komşudan, en sevdiği dükkanlardan ve akşam yemeğinde denemek istediği kasaptan aldığı yeni bir tariften bahsederek aralıksız bir sohbet akışı sürdürdü.

İlgiyle dinledim ve çok geçmeden kendimi sessizce gülümserken buldum, hiç hatırlamadığım kadar rahatlamıştım. Ina'nın beni içine çeken ve basit gibi görünen bir hikayeyi dikkatimi çekecek ve düşünmemi engelleyecek şekilde etrafıma saran bir tarzı vardı. Onu dinlemenin saf bir zevk olduğunu ve her zaman tercih ettiğimi düşündüğüm sessizlikten çok daha dinlendirici olduğunu fark ettim.

Pazar meydanına girdiğimizde renkli bir tentenin altında durdu ve sessizce gülerek bana baktı.

"Ne var? Yüzümde hardal mı var?" O bakmaya ve sırtımaya devam ederken ben de utangaç bir şekilde enseme ovuşturarak sordum.

"Hayır, bir sorun yok," dedi, gözleri mutlu yıldızlar gibi parlıyordu. "Sadece gülümsüyorsun. Ve buna bayıldım. Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyorsun, biliyorsun."

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım ama gülümsememeye çalışsam da ona sırtımdan kendimi alamadım.

Ina bana sıcak bir şefkatle bakarak, "Çok yakışıklı," diye tekrarladı.

Hemen daha fazla gülümsemeye karar verdim, ancak bunu gerçekten zorlamam gerekmiyordu. Onunla vakit geçirmek gülümsemeyi nefes almak kadar doğal hale getirmişti. Bunu neden bu kadar geç fark ettiğimi anlayamıyordum.

"Hadi şu ruloları alalım, ayrıca biraz sebze ekmeyi de düşündüm. Ama güzel bir alan kazmam gerekecek ve senin küreğin benim için çok büyük. Ben de insan boyunda bir kürek alacağım, sen de onu benim için eve taşırsın. Belki dondurma da yeriz?"

Başımı salladım, sebzeleri için istediği toprağı kazmaya karar verdiğimde bile Ina'nın liderlik etmesine izin verdim. Zor işi onun için ben yapacaktım. Ama kürek isterse, alırdı.

Ina hâlâ elimi tutarak fırına doğru ilerledi, ben de mutlulukla onu takip ettim.

Genellikle şehre gitmekten kaçınırdım, yolculuklar beni çabuk yorardı. İnsanlarla konuşmak benim için bir angarya ve kaçındığım bir şeydi. Ancak şimdi, Ina'nın konuşması ve liderliği üstlenmesiyle rahatladım ve sıcak günün tadını çıkardım.

Yolda orkların ve insanların yanından geçtik ve Ina çoğuna el salladı, selam verdi ve gülümseyerek onları isimleriyle çağırdı. Onlar da sırtarak el salladılar; orklar, insanlar, yetişkinler ve çocuklar karıma ve bazıları da bana selam verdiler.

"Sadece bir aydır buradasın," dedim sessizce, kapısının üzerinde altın harflerle yazılmış büyük ahşap tabelası gıcırdayan fırının önünde durduğumuzda. "Ve herkesi tanıyor gibi görünüyorsun. Bu nasıl oldu?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi ve elimi sıktı.

"İnsanlarla konuşmam gerekiyor," dedi. "Her gün. Ve sen benim ihtiyaçlarımı karşılamak için tam olarak orada değildin, bu yüzden idare etmek zorundaydım."

"Başkalarına sadece bu ihtiyaçların için gittiğin sürece," dedim sesim öfkeyle karışık.

Alışveriş vitrininden Agran'a baktım ve hemen kılandım. Genç ve çalışkan bir ork olduğunu biliyordum. Hâlâ evlenmemiş olacak kadar gençti.

Ina neşeyle, "Oh, dik dik bakmayı kes," dedi ve beni kapıdan içeri çekti. "Merhaba, Agran! Bana biraz ekmek getirsen iyi olur, yoksa küserim!"

"Emin olabilirsin," dedi sırtarak. "Lundark, seni görmek ne güzel! Artık ziyaret etmeyeceğini düşünmüştüm.

Tüm alışverişini Ina yapıyor."

Her zamanki gibi omuz silktim, nasıl yapılacağını pek bilmediğim bu havadan sudan konuşmalardan rahatsız olmuştum. Yine de Ina bana yaklaşıp güldü.

"Taşıyabileceğim çok şey var, biliyorsun," dedi, kalçası uyluğuma yakın bir şekilde bastırırken bile Agran'a gülümseyerek, eli hala güvenli bir şekilde benimkinin içindeydi. "Zaman zaman onu da getireceğim ki beni iyice şımartabilsin ve ganimetlerimi taşıyabilsin."

Agran başını hoşgörüyü sallayarak gülümsedi ve mallarının bulunduğu sepetlere dönerek ruloları bir kese kâğıdına doldurdu. Geri döndüğünde ödeme yapmak için bir adım öne çıktım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Karım bunları gerçekten seviyor. Gerçi ben onun ekmeğini tercih ederim. Alınmayın."

Agran'ın gözleri bana bakarken parladı ve aramızda bir anlık bir anlayış geçti. Küçük bir hürmet jestiyle başını eğdi ve ben de başımı salladım.

Görünüşte hiçbir şey olmamasına rağmen, iddiamı ortaya koymuştum.

O benim. Aklından bile geçirme.

Aramızdaki hızlı iletişim anından habersiz olan Ina, ona dönüp elini tuttuğumda gülümsedi ve kapıyı iterek açtı.

"Görüşürüz Agran!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Ina hangi sebzeleri ekmek istediğinden, toprak ve iklim konusunda emin olamadığından, çünkü ork topraklarının köyünden daha sıcak olduğundan bahsederken pazar meydanında dolaştık. İçimden gelen bir dürtüyle onu kitapçıya götürdüm ve orada ona üç tane bahçe el kitabı aldım.

"Ama kitaplar çok pahalı! Teşekkür ederim," diye ciyakladı Ina ve yüzündeki saf sevinç ifadesi karşısında kendimi yeniden gülümserken buldum.

"İstediğin tüm kitapları alabilecek durumdayız," dedim. "O yüzden istediğin zaman daha fazlasını almaktan çekinme."

Ona o küreği aldık, sonra da dondurma. Ina benimkini denemek istedi ve en sevdiğim bitkisel tat onun için fazla baharatlı olunca öğürdü. Ben de onun ahududulu çikolatalı dondurmasının tadına baktım ve insanların iğrenç tatları hakkında mırıldanarak tatlı, iğrenç tada karşı yüzümü buruşturdum.

Ina bana kaşığıyla vurdu ve gülerek kendi tadının gayet iyi ve benimkinden daha iyi olduğunu söyledi, ben de o bana tekrar vurmadan önce elini tuttum ve avucunu öptüm.

Kızardı ve doğal olmayan bir sessizlikle başka tarafa baktı.

Dondurmalarımızı bitirdik ve yavaşça eve döndük. Ina çoğunlukla sessiz kaldı, zaman zaman manzarayla ilgili bir gözlem yaptı ve ben sadece onun varlığından, hafif yaz rüzgarında bana doğru yayılan kokusundan keyif aldım.

Vücudum daha önce olduğu gibi arzuyla yanmak yerine, kanımda tembel bir heves kaynıyordu. Yakında evde olacaktık. Ve günlük işlerimden çoktan vazgeçtiğime göre, neden bu zamanı karımla geçirmeyeyim?

Eve girdiğimizde Ina, "Ben kitapları kaldırıp yemeği hazırlayayım," dedi. "Küreği bahçe kulübesine koyabilir misin?"

Başımı salladım ve sabırsızlıktan dişlerimi sıkarak dışarı çıktım. Bana bugün denemek istediği tarifi karmaşık olduğunu ve saatlerini alacağını söylemişti. Ve ben saatlerce beklemek istemiyordum.

"Henüz başlamadın, değil mi?" Mutfığa girerken ona sordum.

Çaydanlıkta su kaynarken Ina ocağın yanında, iki çay bardağı tezgahın üzerinde duruyordu.

"Hayır, sadece çay içmek istedim," dedi bana bakmadan. "Değil mi... İşe döneceğini"

sanıyordum."

"Gittiğimi görmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordum, ama sözlerimde hiçbir ısırik yoktu. Ina başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

"Hayır! Sadece... Bu garip. Bunu daha önce yapmamıştık ve bilmiyorum... Sanırım bekliyorum

diğer ayakkabının düşmesi için, bilirsin. Sanki gerçek olamayacak kadar iyiymiş gibi."

"Projemi tamamlamadan önce yapmam gereken çok iş var," dedim kaşlarımı çatarak. "Aylar. Eğer yavaşlarsam... muhtemelen yıllar sürer. Ama bugün bir şeyin farkına vardım."

Sorgulayıcı bir ses çıkardı ve ben de yaklaşıp elini tuttum ve dondurma salonunda yaptığım gibi öptüm. Ina'nın yanakları hemen kızardı.

"Görüyorsunuz, çok çalışmam, hızlı çalışmam, sınırı daha da ileriye taşımam gerektiğini düşündüm. Beni ilgilendiren tek şey buydu, içinde kaybolabileceğim tek şey buydu. Ama şimdi, nihayet acelem olmadığını görüyorum. Ve... sen buradasın. İşimi seviyorum ama seni daha çok seviyorum, Ina."

Bir solukta başını kaldırdı, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu, şaşkın ve sevinçliydi.

"Bu... Laboratuvarda daha az zaman geçireceğin anlamına mı geliyor? Lütfen, tutamayacağın sözler verme."

"Söz veriyorum," dedim vurgulayarak. "Günde altı saat. Daha fazla değil. Gerisi senin. İyi bir koca olacağım. Eskisinden daha iyi olacağım, söz veriyorum."

Ina gülümsedi, beyaz dişleri ortaya çıktı ve arzum beklenti içinde kıpırdandı, uzun zamandır bastırdığım açlık ortaya çıktı.

"Yatak odası," dedi Ina ve irkildim, kısa bir an için düşüncelerimi okuduğundan şüphelendim. Ama başka bir şeyi kastetmişti. "Yanına taşınabilir miyim? Düzgün bir eş gibi yatağında uyuyabilir miyim?"

Nefesimi kuvvetle verdim ve iki elini de avuçlarımın içine aldım.

"Seni her gece yatağымda istiyorum," dedim, sikim zonkladığında dişlerimi sıkarak, onu arzulararak. "Her gün. Ve şu anda."

Ina titrek bir nefes verdi ve daha da yaklaşıp ellerimi bıraktı, böylece kendini bedenime bastırabildi.

"Sanırım bugün yemek yapmayacağım," dedi titreyerek, sesi kısıktı. "Akşam yemeğinde seni ağırlayacağım," dedim ve onu kucağıma aldım.

Şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı ve sonra güldü, nefis gırtlaktan gelen bir kahkaha, yatak odama girip onu saygıyla çarşafların üzerine yatırana kadar her seferinde dört merdiven çıkmama neden oldu.

"Burası senin ait olduğun yer, karıcığım."

Bölüm 12

Ina

Lundark diz çöküp sabırsızca elbisemi yukarı kaldırdığında, her dokunuşunda arzusun güçlü nabzı içimde atmasına rağmen bacaklarımı kapatmaya çalıştım.

"Ama önce... gitmeyecek miyiz..." Ne yapmak istediğimi bile bilmeden sordum, sadece çok hızlı hareket ettiğini söyledim.

Bir ay seks yapmadıktan sonra, aniden oldu.

"Senin için yanıp tutuşuyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Lütfen, sana sahip olmama izin ver, Ina."

Bacaklarım açıldı ve iç çamaşırlarımı çekip çıkardı, yüzünü alçak bir zevk iniltisiyle kalçalarımın arasına gömdü.

"Tam bir aptalmışım," diye mırıldandı bana karşı, ağzı alt dudaklarımın üzerinde geziniyordu.

"Bir günü daha boşa harcamayacağım."

Ve sonra sustu, dili sert, geniş vuruşlarla beni yalıyordu. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, gözlerim kapandı.

Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Lundark boğazının arkasından memnun bir ses çıkardı ve telaşsız ve titiz bir şekilde beni yalamaya devam etti. Çok geçmeden onun avuçlarında kıvrandım, titreyen kalçalarım onu teşvik etmek için başının üzerine kapandı ve yine de çıldırtıcı hızını sürdürdü.

Karnımın alt kısmındaki arzu daha da alevlendi, sıvı sıcaklığın her yalayışında ateşler harlandı ve ben bu hissin içinde tamamen kayboldum. Her şeyi seviyordum: kalçalarımı sıkıca yerinde tutan güçlü, hassas elleri; sıcak yanağının uyluğumun kıvrımına dokunuşu; tescilli bir yavaşlıkla en hassas bölgelerimde gezinen dili.

Ve zevk beni çılgına çevirse bile, çok azdı ve gelmeyecek olan serbest bırakılmayı özledim.

Daha fazla dayanamayacakmış gibi görüldüğümde "Lütfen," diye hıçkırdım. "Lütfen, buna ihtiyacım var. Oh, Lundark..."

Geri çekildi, beni bir kez daha yaladı ve yukarı baktı, gözleri bacaklarımın arasında yanıyordu.

"Çok açım, karıcığım. Beni doyurman uzun zaman alacak. Ve işim bittiğinde, seni de doyuracağım."

Beni yalamaya geri döndüğünde yüksek sesli bir iniltiyle gözlerimi kapattım, beni gergin tutmak için dilinin darbelerini değiştirdi. Gerginlik vücuduma yayıldığında, orgazm ihtiyacı bastırdığında ve kalçalarımı yatağa bastırdığında onun pençesinde çırpındım.

Sonra çaresizce yumruklarımı sıkarak çarşafı kavradım ama bu beni rahatlatmadı. Sonunda ellerimi göğüslerime götürdüm ve ağrıyan meme uçlarımı kısık bir iniltiyle sıktım.

Lundark başını kaldırdı, gözleri kararmıştı, ağzı ıslaktı ve bana beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Haklısın. İştah açıcılarla başlamalıydım."

Elbisemi çekip çıkardığında ve beni yatağa bastırdığında, bir meme ucunu ağzına alıp sertçe emdiğinde inledim. Haykırdım, altında eğildim, gerginliğe dayanmak imkansızdı ve Lundark bir parmağını içime kaydırды.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım, ama boşuna.

Göğsümü dikkatle yaladı ve emdi ve bu sırada, tamamen tükenmiş ve hala yanan bir cehennem olana kadar ateşimi daha da körükleyen memnun, gürleyen sesler çıkardı. "Çok lezzetlisin. Krallara layık bir yemek," diye mırıldandı Lundark, parmağı içimde sert, yavaş daireler çizerken diğer göğsüme doğru ilerledi. "Ve sen tamamen benimsin. Her santimin. Her hücren, her sinir uçları, her sinaps: hepiniz benimsiniz."

Diğer meme ucuma işkence etti ve ben artık kelimelerle yalvarmıyordum, sadece onu kışkırtıyor gibi görünen muhtaç, kırık sesler çıkarıyordum. Ama artık umursayacak kapasitem kalmamıştı. Sadece bedenim, saf duyum olduğum ısıltılı, yapışkan bir gerçekliğe geçmişim ve bu mutluluk vericiydi.

"Mükemmellik."

Göğsümü bırakıp vücudumdan aşağı kayarak bacaklarımın arasındaki yavaş, enfes işkenceye geri dönerken Lundark'ın sesi uzaktan geliyordu. Yavaş yavaş daha hızlı hareket etti, dili tüm doğru noktalara baskı yapıyordu ve kısa süre sonra beni hassas, titiz bir özenle zirveye çıkarırken tekrar çırpındım, inledim ve inledim.

Ben geldiğimde, parıldayan sis milyonlarca parçaya ayrılmıştı, Lundark yanıma uzandı, başını dirseğine dayadı.

Çarpık bir gülümsemeyle beni izledi, parmaklarını göğüs kafesimden köprücük kemiklerime, oradan da göbeğime ve aşağıya doğru tenimde gezdirdi. Nefes nefese yattım ve sadece ona baktım, mutluydum ve düşünemiyordum.

Gözlerimi kapadım, küçük bir mutluluk bulutunun içinde sürükleniyor, Lundark'ın huzurlu nefes alışını, parmaklarının tenimde tüy gibi hafiflemesini dinliyordum.

Bir süre sonra, "Bu sefer pek çılgılık atmadın," dedi. "Ama sanırım bunun başarılı bir sonuç olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

Yüzüne bakarak titrek bir kahkaha attım. Gördüğüm şey nefesimi kesti.

Lundark inanılmaz derecede kendini beğenmiş biriydi, gözlerinde hoş bir gülümseme oynayıyordu, beni ısıltılı, uyanık bir şekilde izlerken, benim boşaldığımı ve onun boşalmadığını anında fark etmemi sağladı. Benim yumuşak ve rahat olduğum yerde, onun vücudu serbest bırakılmamış gerilim ve arzuyla oynuyordu.

"Beni besleyeceğini söylemiştin," dedim, amım yavaş ve hoş bir ihtiyaç nabızı atarken bile dudaklarımı yalayarak. Onun çözüldüğünü görmek, kıvrınmasını ve yalvarmasını sağlamak - bu yeni bir zevk türü olacaktı, aniden tüm gücümle arzuladığım bir şey.

"Bunu çok az kişi bilir ama ork spermi çok besleyicidir. Bazı yaşlanma karşıtı özellikleri de vardır. Ama üzerinde çok az çalışılmış bir konu."

"Çalışalım o zaman," dedim, sırtarak doğruldum.

Kıyafetlerini çıkardı ve yatağa uzandı, benim için tamamen çıplaktı. Dudaklarımı tekrar yalayarak yaklaştım. Ağzım birden kurudu ve onun sikini ilk kez gördüğümü fark ettim. İçimdeydi ve ne renk olduğunu bile bilmiyordum.

Koyu yeşil olduğu ortaya çıktı. Uzunluğunda daha da koyu damarlar ve gövdesinin iki katı uzunluğunda koyu, neredeyse kahverengi bir baş vardı.

Parlıyordu, derisi gergindi, şeffaf sıvı dikey yarıktan toplanıyordu.

"Bu... on altı inç mi?" Lundark ellerini başının arkasına koymuş rahatça yayılırken, karanlık ve tetikte bir ifadeyle beni izlerken öylece bakarak sordum.

"İnsan anatomisini öğrendiğimde ölçtüm. Daha önce buna ihtiyacım olmamıştı. Ama evet. Tam olarak on altı."

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim tekrar kocamın bacakları arasındaki canavara kaydı. İçimde olduğuna ve hâlâ yürüebildiğime inanamıyordum.

"Ve... ve bunlar?" Sonunda parmaklarımı şaftının etrafına sarılmış çıkıntılı bir et halkasının hemen üzerinde gezdirerek sordum. Bunlardan eşit aralıklarla dört tane vardı, sonuncusu tabanda bulunuyordu.

"Çıkıntılar, kaba tabirle topuzlar. Tahrik olduğumda şişerler. Ereksiyonun daha uzun sürmesine yardımcı olurlar, böylece testislerimde daha fazla sperm birikebilir. Sanırım senin deneyimini de geliştiriyorlardır."

Ne kadar sert olduğunu test etmek için parmaklarımın ucuyla çıkıntıya bastırdım. Lundark hızlı bir nefes verdi ve kaşlarımı çatarak daha sert bastırdım.

Neredeyse hiç boşluk yoktu. Çelik gibi sertti.

"Ve sen... ve bu... bu benim bedenimdeydi," dedim, sesim ifadesizdi ve inanamıyordum.

"Dediğim gibi, bu yağ olağanüstü," dedi Lundark, gözleri parlayarak. "Ve eğer buna inanmakta güçlük çekiyorsanız, size göstermekten mutluluk duyarım. Ama şimdi, lütfen, dokun bana. Düşünmek zorlaşıyor. Sen çıplak ve bu kadar yakinken odaklanamıyorum."

"Demek şimdi konuşmamayı tercih ediyorsun, öyle mi?" Düşün gecemizi hatırladığımda ona sırtarak sordum.

Hissettiklerimi ona anlatmam konusunda çok kararlıydı. Karşılığında daha azını beklemezdim.

Başımı aşağı eğdim, dikkatlice şişmiş başının yan tarafını yaladım ve Lundark inledi, düşüncesizce yukarı itti. Geri çekilip ona baktım. Acı çekiyor gibiydi, ağzı açık bir şekilde hızlı hızlı nefes alırken yüzü buruşmuştu.

"Peki, nasıl hissettirdi? Bana tarif et. Doğru verileri sağlamana ihtiyacım var, biliyorsun," dedim ve ona daha uzun ve daha yavaş bir yalama daha verdim.

Lundark boğuk, alçak bir ses çıkardı ve onu tekrar yaladım, yeni bulduğum güçle sersemlemiş ve sarhoş olmuştum.

Sonunda bana eziyet etmenin ona neden bu kadar zevk verdiğini anlamıştım. "Hissettiriyor... Hissettiriyor... Tanrılar!"

Dudaklarımı sikinin devasa başının etrafına sardım, ağzımı olabildiğince açıp içine almak istediğimde çenem tıkırdadı. Ama bu doğru bir hamle gibi görünüyordu. Lundark titriyor, artık kelimelerle konuşmuyor, bunun yerine tüylerini diken diken eden alçak, tehditkâr homurtular çıkarıyordu.

Ağzıma sığdırabileceğim tek şeyin başı olduğu hemen anlaşılıyordu. Ellerimi şaftının etrafına sardım, üst üste koydum ve yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdim, kadifemsi, koyu ten sert etin ve çıkıntıların üzerinde kayıyordu.

Lundark homurdandı, başını geriye attı, yumruklarını iki yanında sıktı. Dilimi yavaşça ağzımdaki sıcak, pürüzsüz ampulün üzerinde gezdirdim ve kaskatı kesildi, tüm sesler kesildi.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin ardına kadar açık olduğunu ve bana dikilmiş olduğunu gördüm, dişleri vahşi bir hırıltıyla açılmıştı.

Ona daha fazla eziyet etmek istediğime karar vererek, sikinin başının ağzımdan kaymasına izin verdim ve parmaklarımı gevşekçe sikinin etrafına sararak hareketsiz bıraktım.

"Eee? Bana hala nasıl olduğunu söylemedin..." Ben başladım ama Lundark yüksek sesle inledi. Beni kucağına aldı ve kucağına oturttu, böylece ona sarıldım, titreşen horozu vücutlarımızın arasında sıkışmıştı. Kollarını bana doladı ve hızlı hızlı nefes alarak bana sarıldı.

"Çok uzun zaman oldu," diye homurdandı sonunda. "Böyle devam edersen beni öldüreceksin. Ya da ben seni öldürürüm. Yeterince hızlı yutkunamayacaksın ve çenen kilitlenecek ve sonra..."

"Burnumdan çıkacak," diye homurdanarak bitirdim. "Evdeki bir kız bana bir keresinde nasıl..."

"Lütfen dur," dedi Lundark, sesi o kadar çaresiz geliyordu ki, isteksizce ağzımı kapattım. "Hayal

etmek bile istemiyorum... Çok geç. Oh, Ina. Bu utanç verici."

Tekrar homurdandım ve başımı göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdım. Güçlü ve hızlı atıyordu ve ben zevkle dinliyordum.

"Beni istediğini mi? Bu seni gerçekten utandırıyor mu?"

Lundark içini çekti ve başını sertçe sallarken göğsündeki kaslar oynadı.

"Haklısın. Bu çok doğal. Lütfen, bitir beni. Seni boğmayacak bir şekilde. Yaralanmaktansa ortalığı dağıtmak daha iyidir."

Gülümsedim ve kucağından kaydım, o anda bunu bir meydan okuma olarak görmeye karar verdim. Bir damla bile dökülmeyecekti.

Başını tekrar ağzıma aldım, ellerimi aşağı yukarı hareket ettirirken hafifçe emdim. Lundark homurdandı, kalçalarını minik itişlerle hareket ettirirken devasa uyluklarındaki kaslar çalışıyordu, muhtemelen kendini tamamen itmekten alıkoyuyordu.

Daha sert emdim, içinden çıkan pürüzsüz sıvıyı yuttum ve o nefes nefese kaldı, elleri esnedi, kalçaları çalıştı, kaslı karnı sert ve gergindi.

Dilimi üzerinde döndürerek ellerimi daha hızlı hareket ettirdim, nefes alışının ritmini takip ettim, daha hızlı, daha yüksek sesle, kalçaları inlerken kekeliyor, ayak parmaklarımı kendini beğenmiş bir zevkle kıvıran alçak, lezzetli sesler çıkarıyordu.

Birdenbire tamamen hareketsizleşti, nefesi o kadar sert çıkıyordu ki saçlarımı karıştırdı. Bildiğim bir sonraki şey, ağzımın onun dölüyle dolduğu ve inatla yuttuğumdu, daha hızlı ve daha hızlı daha fazla çıktı. Sonunda, Lundark yatağa yığıldı, zor nefes alıyordu ve ben ona son bir sevgi dolu emme verdim ve ağzımı silerek doğruldum.

"Pratik yapmam gerekecek," dedim parmağımı yalayarak temizlerken. "Bazılarını kaçırdım."

Zayıfça güldü ve ben de yanına uzandım. Lundark anında beni kendine çekti ve kolunu sahiplenici bir şekilde etrafıma doladı.

Nefes alış verişini sakınleştğinde "Sen benimsin," dedi. "Karımsın."

Lundark'ın Sonsözü

Altı ay sonra

"Zaman doldu!" Ina kapıyı bile çalmadan laboratuvara daldı. "Beş dakika önce bitirmiş olmalıydınız."

Kendimi kaptırdığım yeni bir çalışmadan isteksizce başımı kaldırarak inledim. "Birkaç dakika daha alamaz mıyım? Bu çığır açan bir makale ve ben..."

Ama Ina elbisesini ayaklarının dibinde birikene kadar silkeledi. Alt tarafı çıplaktı ve ben yavaşça onun uyarılmışlığının ve havadaki tapınak yağının ağır kokusunu fark ettim.

"Sen... Ama..."

Sırtıttı ve bronzlaşmış bacakları zarafetle hareket ederek yanıma geldi. Kravatımı tuttu, kucağıma tırmandı ve bana uzun bir öpücük verdi.

İnledim, sikim dikkatimi çekerken çalışma odasını unutmuştum. Onu kaldırıp masama oturttum ve Ina bacaklarını açarak beni kravatımdan tutup yaklaştırdı.

"Senin için her şey hazır, kocacığım. Tek yapman gereken içeri girip beni becermek." Sırtarak fermuarıma uzandım ama Ina parmağını kaldırdı.

"Hayır, o kadar hızlı değil. Yarına kadar çok önemli çalışmana geri dönmeyeceğine söz vermelisin. Eğer yapmazsan, ben giderim ve sen okumaya devam edebilirsin. Seni durdurmayacağım. Kızmayacağım bile."

Başımı salladım, nefesimin altında biraz homurdandım.

"Bu laboratuvarın ve masanın artık senin kokacağını çok iyi biliyorsun. Odaklanamayacağım. Bu beni deli edecek."

Kendini beğenmiş bir ifadeyle dudaklarını yaladı ve elini yanağımda gezdirdi. "Biliyorum. Ne olacak o zaman?"

Onu kucağıma aldım ve kütüphaneye götürdüm, orada kanepeye oturdum ve onu kucağıma çektim.

Tam sikime binmesine yardım edecektim ki raflarım gözüme çarptı.

"Kitapların yerini değiştirmişsin!" Öfkem uyarılmışlığın sersemliğini bastırmaya çalışıyordu. "O raf neden renklere göre düzenlenmiş?"

"Onlar benim kitaplarım ve onları istediğim gibi sıralarım," diye cevap verdi Ina, sikime uzanarak.

Parmaklarını etrafımda dolaştırıp beni görevime geri getirdiğinde sıkılmış dişlerimin arasından tısladım.

"Ama bu verimsiz ve... Tanrım. Tamam. Kitaplarla istediğinizi yapın."

Usulca güldü, küçük, mutlu bir kahkaha, bu taviz konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Sonra kendini kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı, ben de daha da yukarı çıkmasına yardım ettim, böylece sikime gömülebilecekti. Yavaşça, santim santim vücuduna girdi, kendini üstüme indirdi, gözleri çırpınarak kapandı.

İçine gömüldüğümde inledi ve öylece kaldı, derin, aç nefesler yutarken tırnakları göğsümü

kazıyordu.

Parmaklarımı sırtında gezdirdim, sonra ensesine kadar çıkardım ve sonunda saçlarının arasında gezdirdim. Ina

kafasını kaldırdı, bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve hareket etmeye başladı.

Yavaşça üstümde zıpladı, zaman zaman bana sürtündü ve kısık bir çığlıkla boşalana kadar zevk aldı, tırnakları tenimde derin izler bıraktı. Bana doğru yığıldığında ayağa kalktım, onu yakın zamanda tam istediğim gibi yapılmış ve bu yüzden mükemmel bir şekilde oturan bir yan sehpa oturttum ve onu becerdim, karımın ağzından çıkan her inilti ve inilti beni teşvik etti, onu doldurana kadar, tamamen sıcaklığına gömüldüm.

Laboratuvardan çıktığımızda o kağıda bir kez daha bakmadım. Ina benimle duş almak için ısrar etti ve sonra beni bir çeşit kış festivalinin yapıldığı kasabaya götürdü. Sıcak ork şarabı içtim, sosisli börekler yedim ve Ina'nın etrafındaki herkesle sohbetini dinledim, son derece mutlu ve memnun bir şekilde.

Ina'nın Sonsözü

5 yıl sonra

"Seni öldüreceğim," diye homurdandım sıkılmış dişlerimin arasından, başka bir kasılma içimi parçaladığında, kocaman midem sertleşti. "Seni öldüreceğim ve parçalara ayıracağım ve aletini alacağım ve... aaaaaaargh!"

Ebe dilini şaklatarak sırtımdan aşağı ılık su döktü. Oturma odasının tam ortasındaki büyük, şişme havuzun içine çömelmiştim. Mobilyalar duvarlara itilmiş, pencereler kapatılmıştı ve sadece köşede yumuşak, kehribar rengi bir ışık yanıyordu.

Kasılma sona erdiğinde, Lundark'ın elini tutarak sertçe nefes aldım. Tutuşumu gevşettiğimde parmaklarını hafifçe esnetti ve bir an için acıyıp acımadığını merak ettim.

Sonra umursamadığıma karar verdim. Ben *bununla başa* çıkabiliyorsam, o da birkaç ezilmiş eklemle başa çıkabilirdi.

"Seni seviyorum," dedi boştaki elini saçlarımda gezdirirken. "Bu iş bittiğinde beni istediğin kadar öldürebilirsin."

"Ne zaman b-aaaaaargh olacak!"

Bir başka kasılma tüm bedenimi korkunç bir mengeneye sıkıştırdı ve Lundark'ın elini ezerek uludum. Biraz yardımı oldu.

Yarı ork bir kadın olan ebe hızlıca, "Çok uzun değil," dedi. "On dört santimetredesiniz, bu da yarı ork bir bebek için normal bir genişleme. Yakında ıkınma dürtüsü hissedeceksiniz."

"Ama şimdiden ıkınıyorum!" Hıçkırarak ağladım ve Lundark elini tekrar saçlarımda gezdirdi.

Ebe endişeli bir ses çıkararak suya uzandı. Bir sonraki kasılma vurdu ve ittim, dürtüye direnmek imkansızdı ve bunu yaparken vücudumda bir şey hareket etti, güçlü bir değişim ve...

"İşte başı," dedi ebe. "İkın, Ina."

Bir sonraki kasılma beni sardı ve kısık bir sesle ıkındım, ağırlığın kaydığını ve hareket ettiğini hissettim ve bildiğim bir sonraki şey, ebe bana ciyaklayan bir bebek gösterirken Lundark'ın eli benim elimin altında titriyordu ve kalın, abartılı bir sesle bir şeyler söyledi...

Sonra bebek kollarımdaydı. Dünyam daraldı; ebe, havuz, hatta kocam bile, karanlıkta bana bakan kara gözlü, buruşuk, yeşil yüze bakarken uzaklaştı.

"O bir kız. Bir kızımız oldu," dedi Lundark aynı kalın sesiyle, havuzun hemen dışında arkamda durarak. Ona yaslandım, gözlerimi kollarımdaki güzel bebekten ayıramıyordum.

"Saçları var, bak," diye fısıldadım huşu içinde. "Ve parmakları, oh, çok küçükler! Parmaklarını görebiliyor musun?"

Titreyen eliyle etrafıma uzandı ve küçük parmağını bebeğin avucuna hafifçe bastırdı. Küçük, sevimli bir sesle anında tutundu ve ikimiz de usulca güldük.

"Ona her şeyi öğreteceğim," dedi Lundark sessizce. "O çok değerli. Çok güzel."

"Öyle," diye onayladım, bebeğimizin minik, sevgili yüzüne bakarak.

SON

Teşekkür ederim!

Orkla Evlenmek'i okuduğunuz için teşekkürler! Lütfen bana bir yorum bırakmayı ve diğer [Düzenlenmiş Canavar Eşleri](#) romanlarına bir göz atmayı düşünün!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.